

Војислав Савић

КЕНГУРИ

комедија

Рођен 1971. године у Београду.

Дипломирао драматургију на Факултету драмских уметности.

Радио и сарађивао са позориштима, телевизијама, маркетиншким агенцијама, новинама и часописима.

Комади *Чујеш ли, мама, мој вајај* и *Кенџури* играни су широм СЦГ и нешто мало даље (Београд, Нови Сад, Крагујевац, Република Српска, СловачкаШ)

Комад *Чујеш ли, мама, мој вајај* проглашен је за најбољи комедиографски текст на Данима комедије (Јагодина) и уврштен међу седам најбољих представа сезоне на Стеријиним Позорју 1999. године.

Победио на конкурс Дунав филма за сценарио за кратки играни филм.

Добио Октобарску награду града Београда за збирку песама.

Објављивао драме, песме, приче и чланке у разноразним новинама, часописима и магазинима.

Војислав САВИЋ

КЕНГУРИ
комедија

ЛИЦА

ВИОЛЕТА

ВИТОМИР, њен муж

ЛЕПОМИР, њеног живота љубав

ЧОВЕК, са црним кишобраном

ГОСПОДИН, са новинама

ПОЛИЦАЈАЦ, са пиштољем

*Љубав испише оно најгоре у човеку.
И не грешу.
С. Бекет*

 ПРВА СЛИКА

Парк.

Дрвена клупа са наслоном. Поред ње корпи за отпашке. У позадини жбун, мало даље чесма.

Подне је, сунце у зеницу, врућиница.

Долази Виолета, жена од шездесетак година. Згодна, у крајкој сукњи и мајци пријеној уз тело.

Пред клупом сјане, осврће се, гледа по парку, узdahне, седи. Једно време седи, онда отвори шорбицу, извади цигарете и шибицу.

Хоће да припали, али у кутији нема шибица, па је нервозно заврљачи ка корпи за отпашке, промаши, кутија падне на земљу.

Долази човек са раширеним црним кишобраном. Пролази сасвим незаинтересован за околину.

ВИОЛЕТА: Господине.

ЧОВЕК: *(Пролази, не обраћа пажњу на њу)*

ВИОЛЕТА: *(Усјане)*
 Господине...! Вас прозивам!

ЧОВЕК: *(Сјане, окрене се)*
 Ја ?

ВИОЛЕТА: Ви, ви !

ЧОВЕК: Изволите?

ВИОЛЕТА: Имате ли шибицу?

ЧОВЕК: Шибицу? Мислите на праву шибицу?

ВИОЛЕТА: Да припалим.

ЧОВЕК: Немам.

ВИОЛЕТА: Их, каква штета.

ЧОВЕК: Не пушим.

ВИОЛЕТА: Жао ми је. Извинте.

ЧОВЕК: Ништа.

ВИОЛЕТА: Не пада киша.

ЧОВЕК: Не пада већ годинама, деца су престала да расту.

ВИОЛЕТА: Како престала?

ЧОВЕК: Нисте запазили?

- ВИОЛЕТА: Нисам. Зашто? Да им наше власти нису забраниле? Оће да сви остану мали и безопасни?
- ЧОВЕК: Због кише. Ако она не пада онда ни деца не расту.
- ВИОЛЕТА: Нисам знала.
- ЧОВЕК: Нисам ни ја, али се некако и без тога сналазим.
- ВИОЛЕТА: Па због чега онда носите кишобран по овој врућинштини? И то широм отворен? Уместо сунцобрана?
- ЧОВЕК: Уместо сунцобрана? Није ми ни на крај памети.
- ВИОЛЕТА: Због чега онда ?
- ЧОВЕК: Да се луде чуде.
- Одлази.*
- ВИОЛЕТА: Ма, једи говна, шупку један.
- ЧОВЕК: *(Окрене се)*
Нешто сте изјавили?
- ВИОЛЕТА: Нисам. До виђења. Поздравите ваше код куће. Пољубите децу уместо мене. Мамици реците да редовно пије лекове и да не очајава. Ускоро ће, ако већ није у гробу, умрети.
- Човек одлази. Виолетџа седне. Сџави циџарейџу у усџа. Све је нервозниџа. Узалуд се осврџе. Онај коџа чека не долази. Оџеџ оџвори џорбиџу. Узме руж за усне, али види да неко долази џа џа враџи. Из исџоџ џравца из којеџ је дошао Човек долази Госџодин. Он је у бесџрекорном сивом оделу, са шеширом на џлави и новинама у руџи. Виолетџа џа радознало џледа. Он у џролазу џодиџне џразну шибиџу и сџусџи је у корџу за оџџаџке.*
- ГОСПОДИН: *(Сџане, џокаже на клуџу)*
Слободно?
- ВИОЛЕТА: Мислите на место за сести?
- ГОСПОДИН: Да.
- ВИОЛЕТА: Што да није. Само изволте
- ГОСПОДИН: *(Узме џаџирнаџу марамиџу, џомно џоме избрише месџо где ће да седне, оде до корџе за оџџаџке, баџи у џу марамиџу, враџи се, седне на клуџу, рашири новине, не-сџане иза џих)*
- ВИОЛЕТА: Извин'те.
- ГОСПОДИН: *(Чиџа)*
- ВИОЛЕТА: Господине... Вама се лично обраћам.

- ГОСПОДИН: Молим?
- ВИОЛЕТА: Имате ли шибицу?
- ГОСПОДИН: Имам. Увек носим шибицу. Чак и кад је лепо време. Навика из раног детињства, кад сам био мали и неписмен за живот.
(Насијави са чијањем новина)
- ВИОЛЕТА: У ствари, хтела сам... Можда се нисам добро изразила?
- ГОСПОДИН: Молим?
- ВИОЛЕТА: Па, хтела сам да вас замолим за шибицу...! Да запалим!
- ГОСПОДИН: Зашто одмах не кажете?
(Тражи шибицу по џефовима)
Тешко је са вама пироманима... Дођете, седнете, немате шибице, памети, пара... Сви сте ви странци у овом граду, не сналазите се, а немате ни према коме обзира...
(Нађе шибицу)
Изволите.
- ВИОЛЕТА: Фала.
(Пријали цигарети, враћа му шибицу)
Баш вам фала. Од срца.
- ГОСПОДИН: Нема на чему.
- ВИОЛЕТА: (Дубоко увуче дим)
Зажелела сам се дима...
(Погледа у испрошено џалидрвце, баци га)
Тако вам је то. А до пре пар година нисам ни знала шта су цигарете... Али, ех, живот ме натеро. Проблеми. Запалиш једну, другу, за трећу се огребеш... Лако је почети, али како прекинути? Покушавала сам да оставим пушење, слаба вајда.
- ГОСПОДИН: (Дохвати испрошено џалидрвце, однесе га до корпе, баци га, врати се, ојечи седне и рашири новине)
- ВИОЛЕТА: (Неколико пуца га погледа желећи да насјави разговор, али одустане од њога. Повуче дим, ојихне. Гледа по парку. Наједном скочи, појрчи неколико корака, сјане. Викне)
Лепомире...! Овде сам, човече, нисам тамо, јеси ћорав...? Извинте, господине, погрешила сам, нисам знала да сте то ви!
(Разочарано се враћа, седне, погледа на свој ручни часовник)

Касни. То му се раније није дешавало, био је тачан. Све сам по њему дотеривала овај мој дигитронац који сам од комшије добила за прву годишњицу брака. После сам га оставила!

ГОСПОДИН: Кога?

ВИОЛЕТА: Па тог комшију. Морала сам, нашла сам другог. Са вишег спрата.
(Нервозно баца цигарету, зџази је)

ГОСПОДИН : (Узме оџушак, однесе ѓа до корџе, враџи се оџеџи , седне, раишири новине)

ВИОЛЕТА: (Неко ѓа време ѓледа, џа)
Е, и ти си ми неки шупак.

ГОСПОДИН: Молим?

ВИОЛЕТА: Ништа нисам рекла.

ГОСПОДИН: Хоћете да кажете да ми се учинило?

ВИОЛЕТА: Откуд ја знам шта се вама учинило. Једној мојој тетки су се привиђали кенгури, а никада није била у Аустралији. То више није могла да издржи, па се тамо и преселила.

ГОСПОДИН: Где се преселила?

ВИОЛЕТА: Па у ту Аустралију, земљу кенгура и лепих природних лепота. Није нам се од тада јављала, па не знамо дал јој се још привиђају.. Дај боже да је жива и здрава, а за кенгуре ћемо лако, ионако нису наше вере и нације.

ГОСПОДИН: (Ћуџи, чиџа)

ВИОЛЕТА: Ни њој није лако.

(Пауза)

Ма, коме је данас све потаман.

(Пауза)

Неће се, плашим се, такав још родити.

(Пауза)

Ево опет овога. Шта ли му то значи?

Враћа се Човек са раишеним кишобраном. Пролази лађано, џоџџуно незаинџересован за околину.

ВИОЛЕТА: Разумем сунцобран. По овој вруџинштини то би било сасвим на месту и у складу са међународним конвенцијама. Али кишобран! И то још црн! Мени то, право да вам кажем, мирише на неку субверзију. Мада...

Али господин склопи новине, скине шешир и учиниво се придиже.

ГОСПОДИН: Моје поштовање.

ЧОВЕК: О, то сте ви. Могоа сам да пропутујем, а да вас не видим.
Што, наравно, не би била никаква штета.
(Пружи му руку. Господин је прихватио)
Како сте данас?

ГОСПОДИН: Ја добро. А ви?

ЧОВЕК: Не бих могао да вам се похвалим, али гура се некако.
Мора. Далеко је до јесени.

ГОСПОДИН: То сам и сам приметио, и то још синоћ, док се која бака
брчкала у базену и правила балоне од сапунице како би
своју дубоку старост проживела у њима.

ЧОВЕК: А тек зима! О томе не вреди ни говорити.

ГОСПОДИН: О, све се бојим да њу нећемо дочекати.

ЧОВЕК: Мислите?

ГОСПОДИН: Не што ми нећемо штети, већ што она једноставно неће
доћи. Шта ће ту, међу људе, какво је добро видела од нас?

ЧОВЕК: Никакво, ту сте сасвим у праву.

ГОСПОДИН: Шетате пса?

ЧОВЕК: Не, дубим на глави. Тако сваког дана, а по препоруци мог
менаџера.

ГОСПОДИН: Не чујем га да лаје? Где је? Да се није оженио и засновао
породицу?

ЧОВЕК: Ено га у трави, игра се са децом и лиже сладолед.
(Загледа се у Виолету)
Моја мајка вам се захваљује на топлим поздравима и
лепим жељама.

ВИОЛЕТА: Нема на чему.

ЧОВЕК: Хтела је да вам у знак пажње пошаље неколико пала-
чинки са орасима, али није имала брашно. А ораси ове
године не само да нису родили, него нису ни сазрели. Да ли
је за палачинке неопходан и зејтин?

ВИОЛЕТА: Наравно да јесте.

ЧОВЕК: Ни њега није имала.

- ВИОЛЕТА: Ма, нема везе, јебеш палачинке, постоје и друге ствари у животу.
- ЧОВЕК: Постоје? Заиста? То је за мене велика новост.
- ВИОЛЕТА: Уосталом, други пут ћемо и ја и она имати више среће.
- ЧОВЕК: *(Окрене се Господину)*
Ја бих сад продужио моје путовање у неизвесност. Не замерите ми на сметњи. Ако неко пита за мене, реците му да сам отишао и да се више нећу враћати. А ако нико не пита, што ми се чини много вероватнијим, реците му то исто, али на други начин и без увијања.
- Пружа му руку, Господин је њихвајиа.*
- ГОСПОДИН: Живот је, пријатељу, то се зна још од памтивека, али и пре тога, чуднији од гована. Наравно, то никоме не смета, нарочито не балегарима. Не узмите ми за зло ако сам вам мало ишао на живце.
- ЧОВЕК: Никако. Уосталом, ми смо један другоме увек газили по нервима, па се и даље живело. До виђења.
- ГОСПОДИН: *(Ојет се њидиџне и њодиџне шешир)*
Дабогда се никад више не вратио.
(Сачека да човек одмакне, ња седне, рашири новине)
- ВИОЛЕТА: Познајете га?
- ГОСПОДИН: Кога?
- ВИОЛЕТА: Па, оног... што оде... са кишобраном...
- ГОСПОДИН: Из виђења.
- ВИОЛЕТА: Чудан неки човек.
- ГОСПОДИН: Мој брат. Старији је од мене двадесетак секунди.
- ВИОЛЕТА: Ма немојте!?! Близанци!?
- ГОСПОДИН: *(Заклима)*
- ВИОЛЕТА: Онако, прави!? Рођени!?
- ГОСПОДИН: *(Заклима)*
- ВИОЛЕТА: Нека сте ми ви живи и здрави...! И ви тако...? Сваког дана?
- ГОСПОДИН: *(Заклима)*
- ВИОЛЕТА: Благо вама кад имате са ким да се сретнете и људски попричате. Много то значи у животу, просто вам завидим.

- ГОСПОДИН: Упознали смо се прошлог лета. Овде, у овом парку, баш на овом месту, била је нека тужна јесен. Њега су, када се родио, наши родитељи бацили на ђубре, а моју маленкост су задржали за украс. Додуше, прилично нерадо с обзиром да им нисам био потребан и да нисам умео да пливам.
- ВИОЛЕТА: Имате ли сестру?
- ГОСПОДИН: Аха. Два примерка.
- ВИОЛЕТА: Шта је са њима? Где живе?
- ГОСПОДИН: Једна је умрла пре но што се родила, а друга, она млађа, није се ни родила.
- ВИОЛЕТА: *(Збуњено)*
Није...? Што?
- ГОСПОДИН: Није хтела. У знак протеста због света у којем би се без своје воље обрела.
- ВИОЛЕТА: Ма, и била је у праву... Ако се ја питам...
- ГОСПОДИН: Ње ми је посебно жао. Верујем да бисмо се изврсно слагали. Али, шта ћете, судбина, живот нам приређује и она задовољства на која нисмо рачунали. А ви ?
- ВИОЛЕТА: Ја сам Виолета.
- ГОСПОДИН: Драго ми је.
- ВИОЛЕТА: И мени. Мада бих више волела да сам Бранкица.
- ГОСПОДИН: О!? Мислите да је то лепше име?
- ВИОЛЕТА: Она лепше живи. Има мужа који може све да јој приушти, а није завршила ни фризерски занат, пала на матурском. Недавно јој, кад се из зезања заценила од плача, купио љубавника. Изгустирала га за два дана, а он јој брже боље набавио новог, преко неке агенције за купопродају домаћих и страних животиња. Благо њој. То је живот, а не ко ја...
- ГОСПОДИН: Шта је са вама?
- ВИОЛЕТА: Ма, не питајте.
(Пауза)
Зацепала сам се ко нека будала.
(Пауза)
Уместо да уживаш у животу, ти допустиш да те мучи љубав.
(Пауза)
Ма, више ни сама не знам који ми је андрак...

- ГОСПОДИН: *(Рашири новине, чиија)*
ВИОЛЕТА: А ви?
ГОСПОДИН: *(Чиија)*
ВИОЛЕТА: Мислим...
ГОСПОДИН: *(Чиија)*
ВИОЛЕТА: Ма, добро, није важно.
(Пауза)
Ионако ме не бисте разумели.
(Пауза)
Не разумем ни ја саму себе.
(Пауза)
(Уздахне, ња нервозно усїане. Крене на једну сїрану, сїане, погледа на свој ручни часовник. Крене на друџу сїрану, оїеї сїане, жледа, али онај коџа чека не долази. Врайї се до клуйе)
Знате шта?
ГОСПОДИН: Молим?
ВИОЛЕТА: Ја бих да тркнем до чесме да се мало освежим и напијем воде.
ГОСПОДИН: Па тркните.
ВИОЛЕТА: Ви припазите на ово.
(Сїусїи љорбицу на клуйу)
Јел важи?
ГОСПОДИН: Врло радо.
ВИОЛЕТА: Гарантујете?
ГОСПОДИН: Животом!
ВИОЛЕТА: Хвала вам.
(Одлази ка чесми)
Ако један човек у међувремену наиђе... онако: младолик, у оделу, са кофером и спреман за пут... Питајте га за име, па ако одговори да се зовем Лепомир замолите га да причека, ја се одмах враћам... Знате ли где је овде вц?
ГОСПОДИН: Како не бих знао, побогу?
ВИОЛЕТА: Где?
ГОСПОДИН: Тамо.
ВИОЛЕТА: На ону страну?

- ГОСПОДИН: Апсолутно.
- ВИОЛЕТА: Иза оног зида свог умазаног и размазаног?
- ГОСПОДИН: Одмах иза њега.
- ВИОЛЕТА: Баш вам фала. Волим да знам. Ако ми пригусте да не лутам по белом свету без везе. Једна моја пријатељица није знала, није могла да га нађе, па чучнула иза дрвета да пишки, и баш кад је почела да пишки наишао орган.
- ГОСПОДИН: Орган? Који? Знам ли га?
- ВИОЛЕТА: Орган јавног реда и гоњења познатији као пајкан.
- ГОСПОДИН: Ма, немојте? Па шта је после било? Новчана казна и писмени укор због велеиздаје?
- ВИОЛЕТА: Сад јој је то муж. Оборило га с ногу то њено пишкење, па је сада сваког дана води у парк и тера је да запишава траву док је он са љубављу посматра. Просто је обожава. А немају деце. Чак ни у назнакама.
(Одлази ка чесми)

Господин гледа за њом све док она не ситигне тамо, Када почне да пере руке он јој преишесе њорбицу, али у њој нема ничега. Враћи је у ранији положај. Ојет се осврне ка Виолети и њожи ка канти за оштрајке. Завири у њу, завуче руке, вади оштрајке, разгледа, разочарано их враћа. Ни међу њима нема онога што изражи. Враћи се, седне, узима новине.

- ВИОЛЕТА: (Са чесме)
Оћете ли и ви?
- ГОСПОДИН: Молим?
- ВИОЛЕТА: Оћете ли и ви мало да се освежите?
- ГОСПОДИН: Не, хвала, воду пијем два пута недељно, а умивам се сваке преступне суботе, углавном ноћу, кад ме нико не види.
- ВИОЛЕТА: Благо вама. Ви мора да сте адвокат или службеник у МУП-у. Да ли сте тамо неки мудроња или обичан водоноша?

Господин настави да чита новине. Виолета се враћи. Узме из њорбице марамицу, брише руке.

- ВИОЛЕТА: Тако фина вода... Онако, влажна и ладњикава, ко да извире из земље, а не из оних цеву...
(Враћи марамицу у њорбицу)
Благо рибама, она се сад праћакају и ладе док ми цркавамо од врућине.

ГОСПОДИН: *(Чиџа)*

ВИОЛЕТА: *(Оџеџи џоџледа на свој ручни саџи)*
Ово ме баш забрињава... Толико да касни, то више није нормално... Лепо смо се договорили, и то у четири ока, нисам хтела телефоном, да ми се муж не потресе...

ГОСПОДИН: *(Чиџа, окрене лисџи)*

ВИОЛЕТА: Живи на Карабурми ко подстанар, а ради ту, у близини, мада се ја у то не мешам... Раније је живео са женом, ал му она није жива, саранио ју је прошле среде, баш на Велики петак, Кажу да је била лепа сарана, ал ја нисам присуствовала, нисам добила свечану позивницу.
(Уђуџи јер је уџледала велику џласџичну шарену лоџџу која се докоџрљала до њених ноџу. Буџи у њу)
Шта је ово?

ГОСПОДИН: *(Ђуџи)*

ВИОЛЕТА: *(Цимне џа за рукав)*

ГОСПОДИН: Молим?

ВИОЛЕТА: *(Покаже му лоџџу)*
Погледајте! Шта је то? Откуд овде?

ГОСПОДИН: Са Месеца.

ВИОЛЕТА: Откуд Месец у сред бела дана кад му време није?

ГОСПОДИН: Појма немам. Али, ничему се не чудим, данас се свашта дешава. Можда нам је неко намерно подмеће, неки провокатор или министар без портфеља.

ВИОЛЕТА: Па то, човече, више није нормално!
(Подџгне лоџџу, џледа џо џарку)
Ало! Јел ваша...? Шта кажете, нисам вас добри чула...? Па чија је онда?... Јел тог шупка што стоји иза вас? Питајте га!... Није? Па чија је, нашег покојног маршала? ... Ма , иди, молим те, шта се и ја ту са тобом надмудрујем, гора сам од тебе...
(Баџи лоџџу)
Ако није ваша, нека стоји ту, доћи ће онај чија је па ће је узети. А ако се мени још једном докотрља овде сву џу да је искасапим! И то ножем! И то ловачким! И то својеручно!
(Оџеџи цимне Госџодина за рукав)

ГОСПОДИН: Молим?

- ВИОЛЕТА: Чусте ли ви ово?
- ГОСПОДИН: Шта?
- ВИОЛЕТА: Како то: није њена? Па чија је? Њеног детета? Зар то није исто?... Јесте ли је видели како само изгледа?
- ГОСПОДИН: Слушајте, госпођо...
- ВИОЛЕТА: Шта да слушам? Како трава расте?
- ГОСПОДИН: Ви вероватно видите да ја читам новине? Видите ли?
- ВИОЛЕТА: Видим, па шта?
- ГОСПОДИН: Желео бих да наставим. Зато сам и дошао у парк.
- ВИОЛЕТА: Новине се читају код куће, уз јутарњу кафу, а не овде!
(Скочи, ђојрчи и викне)
Овамо, човече, овамо, нисмо заказали код те клупе, него код ове...! Извините, господине, мислила сам да сте неко други! Не љутите се!.... Шта, бре?! ... Ма, носи се и ти у три, јеси чуо...!?
(Враћа се)
Пази, богати, увредио се, ко да сам га ја намерно помешала са Лепомиром. С леђа личе, а овако му није ни до препона... Мора да је неки педерчић.
(Господину)
Где смо оно нас двоје стали?
- ГОСПОДИН: Нас двоје? Нисмо, колико се сећам, ни трчали.
- ВИОЛЕТА: Нешто сте хтели да ми кажете, јел да?
- ГОСПОДИН: Не, не, нисам.
- ВИОЛЕТА: Како нисте? Па нисам ја луда, мајку му!
- ГОСПОДИН: Уосталом, није важно.
- ВИОЛЕТА: Новине читајте код куће! Ово је парк! Намењен је свим људима овог града, а не само вама! Тишину и мир овде не можете имати ко код своје куће! Јел у реду?
- ГОСПОДИН: У реду је.
- ВИОЛЕТА: Не љутите се, само сам хтела да се зна! Да све буде јасно и да мени ништа не пребацујете. Јел у реду?
- ГОСПОДИН: У реду је. А сада ме пустите да наставим са читањем.
- ВИОЛЕТА: Па читајте, ко вам брани. Зар ја некоме сметам у животу?
- ГОСПОДИН: Хвала вам.

ВИОЛЕТА: И ја сам луда што са таквима... Или немам среће са друштвом, шта ја знам... Ено га!... То је он!
(Усїиане)
Лепомире! Лепи! Овде сам, овде сам...! Ма, и не касни много, шта је то пола сата...
(Маше рукама)
Овамо, човече, овамо...! Па ниси, ваљда, толико ћорав...!
Шта ће ти та блуза?

Долази Лейомир. Мало сїиарији од ње, круїан, у белој конобарској блузи. Носи њослужавник. На њему велика чаши киселе воде са кришком лимуна. Задихан је, знојав.

ВИОЛЕТА: Ама, шта ти је то, шта то носиш...? Како да те сад загрлим...? Кога ћеш овде да послужујеш?

ЛЕПОМИР: Тебе.

ВИОЛЕТА: Кога!?

ЛЕПОМИР: Кисела. Знам да си ожеднела чекајући ме по овој врућин-штини. Изволте.

ВИОЛЕТА: Ама, није требало, нема пет минута како сам се на чесми налокала обичне воде!

ЛЕПОМИР: Узми.
(Она га гледа)
Изволте. Хладна.

ВИОЛЕТА: Хвала, Лепомире.
(Узме чашу, отїиїје)

ЛЕПОМИР: А?

ВИОЛЕТА: Изврсна. Боља не може да буде.

ЛЕПОМИР: Само што су нам је дотерали из фабрике.

ВИОЛЕТА: Е, Лепомире, Лепомире... Па јеси ти још на послу?

ЛЕПОМИР: Мораћеш да ме причекаш бар још једно сат два.

ВИОЛЕТА: Што?

ЛЕПОМИР: Не могу да напустим посао у сред ручка. Неки богаташ налетео са друштвом, плаћа шаком и капом. Шеф наредио да целокупно особље остане док они не заврше.

ВИОЛЕТА: Оће ли бити доброг бакшиша?

ЛЕПОМИР: Сви се надамо! Растрчали смо се око њих, све се отимамо ко ће брже и боље да их послужи.

- ВИОЛЕТА: Па, добро, кад се већ тако заломило. Сачекаћу. Морам. Најважније је да знам да је све у реду и да си ти мени жив и здрав. Јеси ли се спаковао?
- ЛЕПОМИР: Кофер ме чака у шанку, само да га узмем.
- ВИОЛЕТА: *(Оћиије, врайи чаиу на йослужавник)*
Хвала ти, баш је лепо што си ме се сетио, да знаш. У само срце си ме потрефио!
- ЛЕПОМИР: Па кога ћу да потрефим ако нећу тебе! Ја другог, сем тебе, и немам! Ти си ми све у животу!
- ВИОЛЕТА: Их, неће бити баш тако.
- ЛЕПОМИР: Оће.
- ВИОЛЕТА: А она твоја колегиница из Три листа ?
- ЛЕПОМИР: Она клинка?
- ВИОЛЕТА: Прича се.
- ЛЕПОМИР: Ма, пусти приче. Шта све ја у овом мом животу нисам чуо! Те Лепомир се заљубио, те за њим цркавају малолетнице, кафанске певачице и филмске звезде, те тата му велики светски коцкар у Лас Вегасу... Људи, чим виде да си срећан и срећно заљубљен, одма гледају да ти то покваре. Велика је, Виолета, што рече један наш академик, човечанска пакост и мизерија, још ти то не знаш!
- Главом йокаже на йосйодина који чийа новине. Виолетта само одмахне руком.*
- ЛЕПОМИР: Не познајеш га?
- ВИОЛЕТА: Седи ту, нисам могла да му забраним, није клупа моја. Чита.
- ЛЕПОМИР: Чита? Пази мајку му.... Није болестан?
- ВИОЛЕТА: Шта му фали, здравији је од нас двоје! Што питаш, да нећеш ванредно да студираш медицину?
- ЛЕПОМИР: Не бих волео да се заразиш неком болештином, па да те изгубим. Ја сад морам да се враћам, тамо ме чекају. Може неко да примети да ме нема, па да одмах обавести државну телевизију. Извини.
- ВИОЛЕТА: Ама, ништа, шта ми се ту извињаваш.
- ЛЕПОМИР: Мора се. Служба је служба, знаш и сама.

- ВИОЛЕТА: Ајде, иди, иди, ту сам ја чекаћу те, нећу да се макнем са овог места. И ако будем морала до клозета оставићу неком поруку да не бринеш.
- ЛЕПОМИР: Дај ми твоју лепу ручицу.
- ВИОЛЕТА: Ма, шта ти је сад?
- ЛЕПОМИР: Дај, дај.
(Зграби јој руку. Љуби је)
- ВИОЛЕТА: Немој да претерујеш, живота ти. И ја тебе исти тако волим, ал никад не би овако, пред светом...
- ЛЕПОМИР: (Пуси јој руку)
Ја се, Виолета, своје љубави не стидим!
- ВИОЛЕТА: Ма, знам...
- ЛЕПОМИР: Напротив! Поносим се! И мојом љубављу и тобом!
- ВИОЛЕТА: Добро, добро, ајде сад, иди, приметиће да те нема, па ће да нам закину онај кредит за оживљавање привреде.
- ЛЕПОМИР: Чекај ме!
- ВИОЛЕТА: Па чекам те, због тога сам овде! Тако смо се договорили., човече.
- ЛЕПОМИР: Волим те, Виолета.
- ВИОЛЕТА: И ја тебе, Лепомире, ал ме стид да ти то кажем. ... Трчи, Лепи, трчи.
- ЛЕПОМИР: (Појрчи, сјане)
Јел добро овако?
- ВИОЛЕТА: Не претеруј, излетеће ти лимун из чаше, па шта после да радиш? Да се убијеш ко сироче без лимуна.
- ЛЕПОМИР: (Насјави да јрчи. Поново сјане)
- ВИОЛЕТА: Шта ти је сад?
- ЛЕПОМИР: Дођи.
- ВИОЛЕТА: Шта ћу ти?
- ЛЕПОМИР: Дођи кад ти лепо кажем.
- ВИОЛЕТА: Оћеш да ме пољубиш?
- ЛЕПОМИР: Нећу.
(Води је у сјрану осврћући се на ѓосјодина)
- ВИОЛЕТА: Јел оћеш неку тајну да ми кажеш?

- ЛЕПОМИР: *(Да га не чује Господин)*
Ти људи што тамо код нас ручавају... То су, у ствари, полицајци. Дошли да се почасте.
- ВИОЛЕТА: Славе рођендан свог шефа? Или нашу велику победу у борби против међународног олоша?
- ЛЕПОМИР: Пребили једног дечака на улици, па сада то прослављају...
- ВИОЛЕТА: На тебе не обраћају пажњу?
- ЛЕПОМИР: Неће ни да ме погледају, али то се код њих никад не зна.
- ВИОЛЕТА : Чувај се, Лепи. Чувај се због мене ако нећеш због себе. Буди опрезан, пази да ти нешто неконтролисано не излети из уста.
- ЛЕПОМИР: Не бој се, нисам ни ја сисо весла.
- ВИОЛЕТА: Ајде сад.
(Гурне га)
- Лейомир јој махне и оћрчи. Она се враћа до клуџе на којој седи Господин.*
- ВИОЛЕТА: То је он... Кад воли тај воли, ту нико ништа не може да му пребаци. И кад бије он то ради ко човек, а не ко шупак, не штеди се, два пута ме је темељно олешио, никад се боље нисам осећала. Мој Витомир је ту за њега прави аматер.
(Пауза)
Ваљда сам се зато и залепила за њега, ко да ми га је сам бог послао.
(Повуче Господина за рукав)
- ГОСПОДИН: Молим?
- ВИОЛЕТА: Јесте ли га видели?
- ГОСПОДИН: Кога?
- ВИОЛЕТА: Па мог Лепомира! Само што је отрчао!
- ГОСПОДИН: Никога нисам видео.
- ВИОЛЕТА: Ма, немојте молим вас, па био је ту, попричали смо! Ако га нисте видели, онда сте га чули!
- ГОСПОДИН: Нисам.
- ВИОЛЕТА: Па, човече, јесте ли глуви или седите на ушима?
- ГОСПОДИН: Још увек добро чујем на оба ока.
- ВИОЛЕТА: Чујете на оба ока?
- ГОСПОДИН: Врло добро. Хвала богу.

ВИОЛЕТА: Ма и ја сам луда што са вама разговарам. Знам ја такве као што сте ви. Кладим се да ниједне демонстрације против власти не пропуштате!

(Пауза)

Шта има у тим новинама?

ГОСПОДИН: Од свега по мало, а најчешће ништа.

ВИОЛЕТА: Шта се дешава у свету?

ГОСПОДИН: Свашта.

ВИОЛЕТА: Јел се још убијају, кољу, лажу једни друге, завитлавају народе, зезају сиротињу? Знам ја све то и без новина. Никад их нисам читала, а увек сам све знала, ту мени нико не може да подвали.

(Виолеџа нагло устане. Гледа. Немишљиво ју је заинтересовало)

ГОСПОДИН: Неки ваш познаник или брат од тетке?

ВИОЛЕТА: Није, него ваш. Јебо га тај његов кишобран, мора да је чукнут у главу кад га носи по овом сунцу!

Долази Човек са кишобраном.

ВИОЛЕТА: Где вам је пас?

ЧОВЕК: Мој?

ВИОЛЕТА: Па ваш, није ваљда мој, те џукеле никад нисам нешто нарочито готивила.

ЧОВЕК: Појела га маца. Пре пет минута, док се замишљено шетао по парку и свирао на клавиру. Свог га оглодала.

ВИОЛЕТА: Баш ми је жао, да знате. Расплакаћу се од туге.

ЧОВЕК: Сахранио сам га на истом месту. Сутра ће му бити пола године, па ћу му изаћи на гроб са нашим заједничким пријатељима. Ви нисте позвани.

(Господину)

О, ви сте још ту, извините што сам вас досад игнорисао. Моје поштовање.

(Пружи му руку)

ГОСПОДИН: *(Подигне шешир, прихвати руку)*

Примите моје најискреније саучешће поводом изненадне и преране смрти ваше куце. Штета што је умрла на мукама, није то заслужио нико, а посебно не она. Но, утешите се, многи ће је се сећати по доброты и разумевању, нарочито они који је нису познавали.

- ЧОВЕК: Шта ћете, кад би човек знао да ће да падне он не би ни устајао.. То исто важи и за остале животиње, нарочито домаће.
- ГОСПОДИН: То је тачно.
- ВИОЛЕТА: Тако је говорила и моја тетка, она што се одселила у Аустралију.... Када ће тетке мало почети да се селе и у Југославију, па да и нама сване.
- ГОСПОДИН: Шта сад, док сте у овако дубокој тузи, намеравате?
- ЧОВЕК: У зоолошком врту продају крокодила, па сам решио да учествујем на лицитацији. Истина, прилично је матор, остао је и без зуба, али, боже мој, човек мора са неким да се дружи и радује животу.
- ГОСПОДИН: Биће тешко хранити га.
- ЧОВЕК: Свестан сам тога. Али, имам добар комшилук, деца се по читав дан играју испред улаза, па нека се сам сналази.
- ВИОЛЕТА: Зар они једу децу ?
- ЧОВЕК: Наравно. Као што вукови једу јагњад. Па знате ли ви да по земљама где успевају крокодили деце више нема !?
- ВИОЛЕТА: Појели их !?
- ЧОВЕК: Врло успешно и на опште задовољство њихових родитеља. Е, па, господине, ја сад морам да наставим својим путем који ме води у далеке пределе неизвесности.
(Пружа му руку)
- ГОСПОДИН: Враћате се? Да се не надам поновном сусрету који ће ме растужити?
- ЧОВЕК: Ако ми се успут нешто догоди, потражите ме тамо где ме никада нећете наћи. Силно ћу вам се обрадовати.
- ГОСПОДИН: До виђења. Желим вам на вашем путу и у животу све најгоре.
- ЧОВЕК: Као и ја вама.
(Човек одлази)
- ВИОЛЕТА: (За њим)
Пазите на тај ваш кишобран! Може да назебе!
(Окрене се ка Господину)
Ваш брат.
- ГОСПОДИН: Радо бих га се одрекао, али неће он мене.

- ВИОЛЕТА: Ма немојте? Зар је дотле дошло?
- ГОСПОДИН: Одрекао би се и он мене, али нећу ја њега, нисам луд, после нећу имати брата.
- ВИОЛЕТА: Е, и ви сте ми неки... Тек сад видим колико сам срећна што имам мог Лепомира.
- ГОСПОДИН: *(Седне, узме новине)*
- ВИОЛЕТА: Опет ћете да читате?
- ГОСПОДИН: Лаку ноћ.
(Рашири новине, чииѝа)
- ВИОЛЕТА: О, мајка му стара, с ким ја ово имам посла...! Шта је, бре, данас, са овим светом, шта се то дешава?
- ВИТОМИР: *(Off)*
Виолета!
- ВИОЛЕТА: *(Се на овај ѝозив само укочи)*
- ВИТОМИР: *(Off)*
Виолета, јеси ли то ти?
- ВИОЛЕТА: *(Ђуѝи, само укочено сѝоји)*
- ВИТОМИР: *(Off)*
Ево мене, долазим...! Чекај ме...! Немој да ми побегнеш, имам нешто важно да ти кажем!
- Виолеѝа чека не ѝомерајући се са месѝа.*
- Долази Виѝомир, њен муж. Бледуњав ѝпримерак, њених ѝодина.*
- ВИТОМИР: *(Задихано)*
Па тражим те цео дан!
- ВИОЛЕТА: Па како ме нађе човече?
- ВИТОМИР: Све сам паркове, пијаце и јавне клозете од јутрос обишао, а тебе ни од корова! Већ сам хтео да дигнем руке и одем кући да се убијем, кад те овде угледах како стојиш, са овим... Јел то он?
- ВИОЛЕТА: Није. Не познајем човека! Видиш да чита новине!
- ВИТОМИР: *(Скоро кроз сузе)*
Виолета.
- ВИОЛЕТА: Ајде, човече, што ме већ једном не оставиш на миру? Па сто пута сам ти рекла да нама двома више нема заједничког живота и битисања у браку!

- ВИТОМИР: Али, ја те волим!
- ВИОЛЕТА: Ал не волим ја тебе!
- ВИТОМИР: А наша деца? Шта ћемо са њима?
- ВИОЛЕТА: Снађи се некако. Чувај их боље но што сам их ја чувала. Кад порасту објасни им да им је мајка добра жена, ал да живот пише романе и да се у њему свашта дешава. Понекад ћу, ако будем имала времена и ако ми то Лепомир дозволи, мислити на њих. На кратко, тек да ми лакне на души и да их што пре заборавим...
- ВИТОМИР: Врати се ти, срећо, нама.
- ВИОЛЕТА: Опет он...! О, мајку му...! Не вреди, Витомире! Не вреди! Па већ смо толико пута о томе разговарали. Немој да ме мучиш, молим те ко бога, не буди такав шупак! Разуми ме! Па ти си одувек био широка срца и добар ко пања! Ако си ми праштао све оне моје швалере недостојне једне удате жене и примерне домаћице, онда и сад мораш... Сад кад сам одлучила да се у животу коначно средим.
- ВИТОМИР: *(Сручи се на клуџу, узгред закачи ђосџодина)*
- ГОСПОДИН: Молим?
- ВИТОМИР: Извинте, нисам намерно.
- ГОСПОДИН: Не смета.
- ВИТОМИР: Пише ли ту јесу ли ухватили оног троструког убицу?
- ГОСПОДИН: Не знам на кога мислите?
- ВИТОМИР: На оног.
- ГОСПОДИН: Јесу.
- ВИОЛЕТА: Ма, шта кажете? Кад?
- ГОСПОДИН: Пре два дана.
- ВИОЛЕТА: И?
- ВИТОМИР: Шта кажу?
- ГОСПОДИН: Одмах су га пустили.
- ВИОЛЕТА: Што?
- ГОСПОДИН: А, ето... Што да не?
- ВИТОМИР: Јак разлог, нема шта.
- ВИОЛЕТА: Богами, не пише му се добро.

ГОСПОДИН: Мислите?

ВИОЛЕТА: Сто посто. Најебо је ко жути.

ВИТОМИР: Тако му и треба! Све те убице треба пустити на слободу, па нека виде шта ће и како ће. Није за њих затвор. Затвор је за нормалне људе и поштен народ, а не за које - какву белосветску багру. Тамо се зна за ред, плус три obroка, солидан смештај ...

ГОСПОДИН: Тако вам је то.
(Рашири новине)
Кад није горе.

ВИТОМИР: Ништа ниси понела?

ВИОЛЕТА: Нисам.

ВИТОМИР: Могла си да узмеш бар резервни брусхалтер и пар чистих гаћица. Велике су врућине, а ти се много знојиш.

ВИОЛЕТА: Све сам ти оставила, нећу да те штетим, све си ми ти то и купио. Ниси заслужио да те тако увредим.

ВИТОМИР: (Скочи)

ВИОЛЕТА: Шта ти би?

ВИТОМИР: Ма, ништа.

ВИОЛЕТА: Јел те нешто заболе?

ВИТОМИР: Ма јок.

ВИОЛЕТА: Ако те заболело... Иди код лекара, децу остави да их комшилуку причува.

ВИТОМИР: (Нервозно брине руку у унутрашњи џеџ сакоа)

ВИОЛЕТА: Шта радиш то? Да ниси набавио неки пиштољ?

ВИТОМИР: (Извади сендвич завијен у салвету)
На.

ВИОЛЕТА: Шта ти је то?

ВИТОМИР: Узми, узми, не питај ме ништа.

ВИОЛЕТА: (Узме сендвич, одвије салвету)
Сендвич. Ти си га правио? Својеручно?

ВИТОМИР: Ко би други?

ВИОЛЕТА: За мене?

- ВИТОМИР: Па за тебе, није ваљда за ону твоју тетку што је побегла у Аустралију да једе кенгуре?
- ВИОЛЕТА: Није она тамо побегла да их једе, него да их гледа.
(Гледа у сендвич)
Није требало, човече, да се толико мучиш.
- ВИТОМИР: Нека... Огладнећеш у путу...
(Пауза)
Подај и том твом пола, нека га ђаво носи.
- ВИОЛЕТА: (Гура сендвич у њорбицу)
Хвала ти, Витомире, што си ме се сетио. Ја се тога, да си ти на мом месту, не би сетила. И кад би се сетила рекла би: ма, ко му јебе матер, нека шупак цркне од глади. Ал друго си ти... Сто пута си бољи од мене.
(Седне)
Само да знаш, ни мени није лако. После девет година заједничког живота да те оставим... И наше троје златне дечице... И онај стан којег смо онако лепо средили, ко бомбону... Па и комшилук, увек сам могла на свака врата да уђем и попијем кафицу, да се, кад ми дуне, исплачем на рамену неког комшије... Јел мислиш да је лако све то оставити?
- ВИТОМИР: (Неочекивано њадне на колена, објрли јој ноже)
Слушај, Виолета...
- ВИОЛЕТА: Немој, молим те!
- ВИТОМИР: Само ме саслушај, нећу ја дуго!
- ВИОЛЕТА: Ајде, кажи. Ал пожуре, немој од себе да правиш будалу. Истина, то си увек био, од како те памтим па и пре тога, ал свет није знао, ћутали смо о томе пред њим.
- ВИТОМИР: Ево, овако...
(Погледа у Господина који и даље чита новине)
Господине!
(Овај га не чује)
Господине!
- ГОСПОДИН: Молим?
- ВИТОМИР: Мора да вам ми сметамо са нашим разговором, па ако бисте хтели...?
- ГОСПОДИН: Не бих.
- ВИТОМИР: Шта не бисте?

- ГОСПОДИН. Да вас оставим насамо.
- ВИТОМИР: Не бисте?
- ГОСПОДИН: Сметате ми, то је истина,, али само наставите, реците јој шта имате, па идите, она се неће предомислити. Ни моја се није предомислила, мада ја ништа нисам стигао да јој кажем.
- ВИТОМИР: Није?
- ГОСПОДИН: Давно је то било, још пре тридесет и кусур година. Отишла је, оставила ме, а ја јој се још увек надам. Па мислите ли ви, човече, да ја овде долазим да читам новине?
- ВИОЛЕТА: Него због чега?
- ГОСПОДИН: *(Скочи са клупе)*
Да је чекам, госпођо! Да је чекам! Њу! Ону што ме је оставила! Погледајте те новине!
(Гурне јој новине под нос)
Гледајте! Шта ту пише, а, шта пише?
- ВИОЛЕТА: Па ове су новине старије од мене!
- ГОСПОДИН: Купљене су оног дана када је отишла! Ту сам је чекао, договорили смо се да се овде нађемо чим изађе из канцеларије, па да идемо у биоскоп, а после на вечеру!
- Пауза. Господин се сређује, исправља новине, доићерује одећу. Виолета и Витомир се само гледају.*
- ГОСПОДИН: *(Седне)*
- ВИТОМИР: Знате ли са ким је...?
- ГОСПОДИН: Молим?
- ВИТОМИР: Знате ли са ким је побегла?
- ГОСПОДИН. Знам.
- ВИОЛЕТА: Са ким?
- ГОСПОДИН: Па видели сте га!
- ВИОЛЕТА. Кога?
- ГОСПОДИН: Њега!
- ВИОЛЕТА: Онај са кишобраном...? Ваш буразер...? Јел тај?
- ГОСПОДИН: Тај!
- ВИОЛЕТА: Ма, дал је могуће? Реците ми то још једанпут!

- ГОСПОДИН: Он! Долази сваког дана ту, јер зна да је чекам!
- ВИОЛЕТА: Да вас понизи? Да ужива у својој победи...? И никад му ништа нисте споменули...? Никад га нисте питали...? Ми-слим, за њу, вашу бившу...?
- ГОСПОДИН: Шта ког врага имам да питам...! Само да чепркам по старим ранама...! И да се он наслађује мојом патњом!
(Рашири новине)
Само ви наставите где сте стали, не занима мене то, прошао сам ја кроз ту школу!
(Насијави да чийа)
- ВИТОМИР: ... Ево, овако, Виолета...
- ВИОЛЕТА: Ама, немој да ми ту више клечиш, не могу тако да те гледам. Прво устани, па кажи шта си хтео.
- ВИТОМИР: Важи.
(Усїјане)
Јел овако у реду?
- ВИОЛЕТА: Па нисмо манијаци, мајку му. Да нас свет види, па да се крсти у чуду. Или да наши белосветски непријатељи помисле како их, саклони боже, молимо за милост.
(Удари се шаком у лакаї)
Ево им га на што ће тај филм да гледају! Ајде, слушај те, ал немој много да га филозофираш, ко што умеш...
- ВИТОМИР: Ово сам ја смислио.
(Заћуїи. Изненађено жледа у ону исїју лоїїју која се коїрља ка њему. Заусїјави је ноћом)
Шта је ово?!
- ВИОЛЕТА: Ма, пусти, нека невоспитана дечурлија. Не обраћај пажњу.
- ВИТОМИР (Викне)
Госпођо...! Госпођо...! Ви, ви...! Јел ово лопта вашег детета или ваша...? Па како је онда залутала чак овамо...? Како не знате кад је из вашег правца допutoвала...? Ако вас не занима, онда не занима ни мене, баш ме брига...!
(Шуїне лоїїју у исїјом їравцу)
Могли смо, кад већ није ничија, да је узмемо.
- ВИОЛЕТА: Шта ће нам?
- ВИТОМИР: Да је однесемо нашој деци, никад такву лопту нису имала, а одувек су је желела. И сама знаш колико смо пута планирали да им је купимо, али никако нисмо могли да

уштедимо довољно пара. И кад смо то успели, ти их узмеш и потрошиш на оне твоје кикапрце за улепшавање. На шминку или оне гумице за твог Лепомира, да у невреме не останеш у другом стању, па он да се наљути.

ВИОЛЕТА: Ајде, човече, кажи шта си наумио, па иди. Може и он да наиђе, па шта ћу после? Кад би само знао колико је љубоморан! Ојадно би и тебе и мене. Не прави ми проблеме, молим те.

ВИТОМИР: Овако, Виолета.

ВИОЛЕТА: Како, човече? Како? Пређи већ једном на ствар!

ВИТОМИР: Ти да се, лепо, мени и деци вратиш.

ВИОЛЕТА: Па са тим смо, човече, пречистили!

ВИТОМИР: Чекај. Нисам завршио.

ВИОЛЕТА: Ајде, завршавај.

ВИТОМИР: Нама да се вратиш, да буду и моје и њихова срца пуна.

ВИОЛЕТА: А шта ћемо са мојим срцем?! Да га бацим на ђубре!?

ВИТОМИР: Ти се и даље виђај са Лепомиром, лепнем му га мајци! Живи са њим, састаните се кад год хоћете. Ја ћу и кредит да узмем од фирме. У кешу, на осамнаест месеци.

ВИОЛЕТА: Шта ће ти кредит? Шта ћеш да купујеш?

ВИТОМИР: Да ти дајем за џепарац. Да финансирам ваше изласке. Да се не понижавате пијући по најгорим ђумезима кафе без шећера. Да купиш хаљине и да се оденеш ко дама како би и њему и мени била још лепша. Да сваког дана посећујеш салоне лепоте. Да, ако треба, одеш на естетску хирургију и оперишеш нос.

ВИОЛЕТА: Што да га оперишем, па јел ми толико велик?

ВИТОМИР: Само ти дајем пример.

ВИОЛЕТА: Дај ти примере по свом носу, а не по мом!

ВИТОМИР: Да се пријавиш за силиконску операцију груди, да ти буду мало веће, ја волим кад су веће, а верујем да то воли и Лепомир. Да зими пливаш по затвореним базенима, а лети да се сунчаш на мору. Тако ће свима бити добро. Ти си остала са мном и са децом, Лепомир са тобом.

ВИОЛЕТА: Ма, он, човече, не жели више ни са ким да ме дели! Јел ти то разумеш?

- ВИТОМИР: Па неће ни да те дели. Бићеш сва његова. Ја нећу ни да те пипнем. Могу то да потпишем, званично, на суду ако треба и ако он то буде захтевао. Имаће све написано и оверено.
- ВИОЛЕТА: *(Нервозно устјане, истјо иако њође око клује)*
- ВИТОМИР: Шта кажеш?
- ВИОЛЕТА: Ништа.
- ВИТОМИР: Јел ти треба време да размислиш?
- ВИОЛЕТА: Не треба ми ништа!
- ВИТОМИР: Ама, Виолета, ако ти, са том твојом промућурном главом...
- ВИОЛЕТА: Ђути!
(Нагње се преко Господинове ѓлаве и загледа се у раширене новине. Неијо ју је заинијересовало)
- ГОСПОДИН: Молим?
- ВИОЛЕТА: То што ту пише...
- ГОСПОДИН: Које?
- ВИОЛЕТА: Ту доле. То о тим вашкама. Јесмо ли ми то и пре тридесет и кусур година имали вашке у овој земљи?
- ГОСПОДИН: Па имамо их и сад, шта се и ви толико чудите као да ништа не знате. Ваши су нам стални и незаменљиви пратилац.
- ВИОЛЕТА: Како то мислите?
- ГОСПОДИН: Вашке и гњиде.
- ВИОЛЕТА: Па где су? Ја их овим мојим очима још нисам видела!
- ГОСПОДИН: Ту су! Свуда! Око нас, у нама. Само што смо се толико сродили са њима да их и не примећујемо. Постале су део нас, па нити оне нама сметају, нити ми њима. Једу оне нас, али једемо и ми њих. Најрадије бисмо се удружили против неког трећег, али таквог не можемо да нађемо. Нико нас неће ни за непријатеље, дотле смо догурали. Сувише смо мизерни да би нас мрзели!
- ВИОЛЕТА: Ма, човече, шта ви то мени причате?!
- ВИТОМИР: Виолета.

- ВИОЛЕТА: Чекај да завршим са њим.
(Господину)
Шта ви то мени причате? Јел све то гола голцата лаж или
гола голцата истина?
- ГОСПОДИН: Истина је, ја и не знам како се лажи изговарају, никад ту
лекцију нисам савладао, иако су нас томе још у јаслицама
учили.
- ВИОЛЕТА: А ти коњи?
- ГОСПОДИН: Који коњи?
- ВИОЛЕТА: Ти доле, у дну, ситним словићима?
- ГОСПОДИН: Они су угинули природном смрћу, али су на њихово место
дошли нови, заједно са бубашвабама и црним скакавцима.
- ВИОЛЕТА: Тако то, значи, иде код нас?
- ГОСПОДИН: Тако. Могу ли сад да наставим?
- ВИОЛЕТА: Наставите, шта се то мене тиче, не дајем ја дозволе за
читање новина! Који сам ја ту фактор?
- ГОСПОДИН: Хвала вам.
(Настави са читањем)
- ВИОЛЕТА: (Удаљи се, оде у страну)
- ВИТОМИР: (Пође за њом, сјане поред ње, умишљено је гледа)
- ВИОЛЕТА: (Дубоко уздахне)
- ВИТОМИР: Јеси ли ме добро разумела, Виолета?
- ВИОЛЕТА: ?
- ВИТОМИР: Јеси ли размислила?
- ВИОЛЕТА: (Ћути)
- ВИТОМИР: Шта си одлучила? Деца те тамо чекају, пиште за тобом,
оно најмање не уме да се заустави, по цео дан плаче и виче:
оцу моју лепу мамицу, де је моја лепа мамица, сто ми не
скува млекце, сто ми не плица оне лепе плицице. А онда
сви плачемо, чак и ја. Ја нећу, није педагошки, стежем
срце колико могу, али не вреди, оно путо, не може да
издржи...
- ВИОЛЕТА: (Бризне у плач и јекне)
Доста више! Доста!... Не могу да те слушам! Шта, бре,
оћеш, човече, од мене, душу да ми поједеш, срце да ми
урнишеш, јел то оћеш? Јел то оћеш, а? ... Ајде, узми нож и
закољи ме, сву ме искасапи!

- ВИТОМИР: *(Ћуџи, љледа је)*
- ВИОЛЕТА: *(Јеца, само иџио се не уџуџи)*
Не могу, бре...! не могу!... па и ја имам душу...! И ја сам живо биће! Гледај ме, видиш да сам се сва усукала и пропала...!
- ВИТОМИР: *(Ћуџи, оборио је љлаву на љруди)*
- ВИОЛЕТА: *(Наљло му се окрене и, јецајући и џокушавајући да се смири)*
Слушај сад ти мене. Јел оћеш?
- ВИТОМИР: Па ја сам тебе одувек слушао. Знаш и сама.
- ВИОЛЕТА: Ал озбиљно! Најозбиљније!
(Рукама ља ухваџи за лице)
Па да се више овако не прегањамо и не једемо једно друго ко оне вашке! Јел важи?
- ВИТОМИР: Важи.
- ВИОЛЕТА: *(Смири се, само с времена на време уздахне)*
Не вреди, човече, ништа више не вреди. Наш заједнички живот је давна прошлост. Вама ће, чим се мало саберете, бити боље без мене, а мени без вас. Ти ћеш наћи другу, деца ће је заволети више него мене, заборавиће ме. Ја ћу Лепомиру родити још три комада, па ћемо сви бити подми- рени и срећни. Једног дана ћемо се можда и посећивати ко пријатељи. Ми ћемо вас звати на рођендане, ви ћете нас , долазићемо вам на крсну славу, долазићете и ви нама. А нас двоје ћемо тада, ко зна, бити љубавници, у потаји ћемо се швалерисати и тако варати наше нове брачне другове, јер ништа боље нису ни заслужили ... Човече, јеси ли ме сад разумео?
- ВИТОМИР: *(Ћуџи)*
- ВИОЛЕТА: *(Унесе му се у лице)*
Јеси ли или ниси!? Па ниси ваљда стварно толики шупак, мајку му!?
- ВИТОМИР: *(Тихо, не љледајући је)*
Јесам, разумео сам те.
- ВИОЛЕТА: Фала богу. Ипак ниси онолико глуп колико сви мисле.
(Пусџи ља, оде до клуџе, узме из џорбице марамџу, брише се и усекњује у њу. Пољлед јој џадне на љосџодина, џа ља џродрма за раме)

ГОСПОДИН: Молим?

ВИОЛЕТА: Завршили смо.

ГОСПОДИН: На обострано задовољство?

ВИОЛЕТА: Више на моје него на његово, ал шта да му радим кад му је тако записано.

ГОСПОДИН: Онда ту заиста не може нико да му помогне.

ВИОЛЕТА: Витомире, одох ја да се умијем, не могу оваква да чекам Лепомира, а ти иди кући и види шта је са том децом.
(Одлази ка чесми. На ђола ђуџа се окрене)
Оће ли твоја мајка да долази да мало припази на њих?

ВИТОМИР: Неће ни да чује.

ВИОЛЕТА: Што? Опет је уватио онај њен намћорлук? Па колико сам ти пута казала да сте ви фамилија намћора, јел се сећаш?

ВИТОМИР.: Мора да чува тату.

ВИОЛЕТА: Шта му је?

ВИТОМИР: Чим га остави самог он би да бежи од куће.

ВИОЛЕТА: Под старост да бежи од куће? Па јесам ли ја сто пута рекла да сте сви ви ћакнути у мозак? Шта му је дунуло?

ВИТОМИР: Откуд знам.

ВИОЛЕТА: А где би да бежи?

ВИТОМИР: У шуму.

ВИОЛЕТА: Е, шупак један! Па шта ће тамо, бог га његов? Да није подивљао?

ВИТОМИР: Оће, вели, да се тамо одметне, да скупи неку банду, па да се врати и по нашим градовима дели нејакима и сиротињи правду !

ВИОЛЕТА: Е, будале...! Е, будале будаласте...! Па није то за слабашне и бедне, њима треба хлеб а не правда! Јел баш толико одлепио!?

ВИТОМИР: Нека га. Ако некога убије уапсиће га, па ће свима лакнути, најпре мојој мајци, поред њега се није ни најела ко човек.

ВИОЛЕТА: Е, свашта. Просто да живо биће не поверује.
(Одлази ка чесми)

ВИТОМИР: (Дође до клује, седне)

- ГОСПОДИН: *(Одложи новине, загледа се у њега)*
- ВИТОМИР: *(Ћући, не види да га Господин ујорно њосмајра)*
- ГОСПОДИН: Нисте успели.
- ВИТОМИР: Шта кажеш?
- ГОСПОДИН: Нисте успели?
- ВИТОМИР: Нисам. Не вреди, сувише га воли. Одувек је била слаба према конобарима. Кад год бисмо изашли у неку кафану она се заљубљивала у некога од њих. Шефове сале, куваре, менаџере, директоре маркетинга и шанкере неће ни да погледа, а конобаре... Просто полуди за њима. Тај Лепомир ју је начисто распаметио. А и она, изгледа, њега.
- ГОСПОДИН: Пљуните ви на то, пријатељу.
- ВИТОМИР: На шта?
- ГОСПОДИН: На њу, на њега, на њихов одлазак! И захвалите богу што се све тако одиграло! Боље сад, док сте млади и док још можете да нађете другу.
- ВИТОМИР: Никад се ја више нећу женити, никад...! Не знате ви како ми је... Не можете да завирите у моју душу...
(Показује на своје ђруди)
Све ми се ту цепа... Раздире се... кида...
- ГОСПОДИН: Проћи ће.
- ВИТОМИР: Неће.
- ГОСПОДИН: Хоће, хоће. Ниједан бол није дужи од живота.
- ВИТОМИР: Шта?
- ВИОЛЕТА: *(Са чесме)*
Вито!
- ВИТОМИР: Ту сам. Јел ти нешто треба?
- ВИОЛЕТА: Па, јел још ниси отишао?
- ВИТОМИР: Разговарам са господином.
- ВИОЛЕТА: Ја ћу да скокнем до клозета, а ти, кад завршиш тај разговор, иди кући и пази на децу. Јел оћеш?
- ВИТОМИР: Оћу.
- ВИОЛЕТА: Јел обећаваш? Свечано?
- ВИТОМИР: Обећавам.

- ВИОЛЕТА: Закуни се у мене.
- ВИТОМИР: Кунем се у тебе.
- ВИОЛЕТА: Хвала ти.
(Одлази са сцене)
- ВИТОМИР: (Гледа за њом све док се не изгуби, ѿа)
Е, Виолета, Виолета.
(Ојетѿ се зайиљи у лойѿу која се докоѿрља до клуйе)
Пизда ти матерна, још ми само ти требаш поред свега овога што ми се сручило на главу и срце!
(Скочи и бесно шуѿне лойѿу, дрекне ѿамо некоме)
Шта оћеш, бре, шта оћеш...!? Јел да, да је не шутирам!? Боли је, а? А што онда долази овамо, кад је боли!? Из ината? ... Знаш кад ћу да ти купим другу, знаш кад...? Оћеш одма и изричито да ти кажем, а, јел то оћеш, душманко једна!?
- ГОСПОДИН: (Усѿане и ѿовуче ѿа за руку)
- ВИТОМИР: Шта кажеш?
- ГОСПОДИН: Смирите се.
- ВИТОМИР: Па јесте ли чули ту алапачу? Ма, пустите ме да јој све скрешем! Ако никоме то никад нисам смео, бар ћу њој, није јој ту муж...! Па она има бркове, јесте ли видели?
- ГОСПОДИН: Дођите... Ајде, ајде.
(Повуче ѿа до клуйе)
Седите.
- ВИТОМИР: (Седне)
Глупача једна глупа. Мамицу јој њену. Шутнуо сам јој ту лопту, па шта?
(Скочи и дрекне)
Други пут ћу и тебе да деганжирам, кокошко једна, па ћеш три цела дана да штуцаш од чуда!
- ГОСПОДИН: Ама, смирите се, седите.
(Повуче ѿа и Вийѿмир седне)
Не заслужију ни она ни та њена лопта толику буку.
- ВИТОМИР: Пизда јој матерна. Она мени ту нешто пребацује. Она мени, пази, богати. Јеботе, куда иде овај свет?!
- ГОСПОДИН: Ја ништа нисам чуо. Шта вам је, у ствари, то рекла?
- ВИТОМИР: Није ми ништа рекла!

- ГОСПОДИН: Па онда? Шта сте се толико узрујали и развикали?
- ВИТОМИР: Није ми ништа рекла, али је хтела! Мислила ја да ми то каже! Видело јој се то по носу и брковима, шта се и ви ту правите луди!?
- (Ојетт скочи и прејтеће замлаћара руком)*
- И ја, бре, имам децу! И то три комада! Најстарији на јесен полази у први разред основне, а најмлађи још пишки и каки у пелене! Жена ме оставила па сам им ја сад и отац и мајка...! Није ме оставила што сам шупак, већ што се заљубила и што ја имам оволико срце, ко у слона...! Ко је коњ, ко!? Ја!...
- ГОСПОДИН: Ама, човече... Витомире....
- ВИТОМИР: *(Истт)*
- А добићу и наследство кад ми родитељи умру, имају једноособан стан у центру Крушевца! То ће значајно повећати наш заједнички стандард, само нека они мало убрзају!
- ГОСПОДИН: Шта вам је, побогу?
- ВИТОМИР: Шта шта ми је, шта?
- ГОСПОДИН: Па то нема смисла.
- ВИТОМИР: Јел да? Ти немаш смисла! Па и мени је, бре, све довде дошло.
- (Ојетт скочи и дрекне)*
- Женина тетка ми побегла у Аустралију због таквих ко што си ти! Није више могла да гледа како јој се привиђају кенгури и да такве ко што си ти трпи по парковима и позориштима! Сад ми је жао што и ја са њом нисам клиснуо! Да вас више моје чарне очи не гледају! Можда бих и клиснуо, ал ме она није звала, а тада је нисам ни познавао! Ни њу ни Виолету!
- ГОСПОДИН: Седите.
- ВИТОМИР: *(Седне)*
- ГОСПОДИН: Не иде то тако, жена вам ништа није учинила. Па, је ли тако?
- ВИТОМИР: Знам да није, ал је намеравала. Видело се то по њој, осетио сам. Знам ја такве, довде су ми дошли! Доста сам ћутао и трпео, доста сам се нагледао њихових пацовских њушки! Има право Виолета: Све је то го провокатор и терориста!

ГОСПОДИН: Супруга вам је у нужнику, знате ли ви то?
ВИТОМИР: Па шта?
ГОСПОДИН: Узнемириће је ваше драње.
ВИТОМИР: *(Након краће паузе)*
И оће. Осетљива је она. Нећу више.
ГОСПОДИН: *(Сачека да се Витомир сасвим смири)*
А сада идите кући.
ВИТОМИР: Зашто?
ГОСПОДИН: Зато што сте се тако договорили са њом. И зато што вас тамо чекају деца.
ВИТОМИР: *(Усћане)*
И то што кажете.
ГОСПОДИН: Пожурите.
ВИТОМИР: Оћу. Она ми, сирота, ни за шта није крива. Поздравите ми Виолету. Реците јој да још једном добро размисли о мојим предлозима и претпоставкама, да се после не би горко кајала на опште згражавање домаће и светске јавности.
ГОСПОДИН: Поздравите децу.
ВИТОМИР: Чију децу?
ГОСПОДИН: Па вашу!
ВИТОМИР: А, то. Оћу.
ГОСПОДИН: Дао бих вам неки динар, да им нешто купите, али немам ни жуте банке.
ВИТОМИР: Шворц сте? Онако, дибидус?
ГОСПОДИН: Још горе.
ВИТОМИР: Ма, нема везе. Не секирајте се, моја деца нису навикла на то. И кад им понекад неко и донесе неку чоколадицу Виолета их узме и смаже.
ГОСПОДИН: До виђења.
ВИТОМИР: До виђења и вама.
(Пође. Сћане)
ГОСПОДИН: Шта је сад? Шта вам је опет?
ВИТОМИР: Ништа.
(Одлази)

Господин гледа за њим све док Витомир не оде са сцене. Из џепа сакоа извади новчаник. Удара га шаком, задовољан је његовом дебљином. Али, зачује да се џирчећи враћа Витомир. Брзо га сјусићи поред себе и поклојити шеширом.

Витомир задихано дојрчи. Сјане. Гледа око клује, испод клује.

ГОСПОДИН: Шта вам је?

ВИТОМИР: Нема ми новчаника.

ГОСПОДИН. Изгубили сте га?

ВИТОМИР.: Или ми га неко издепариро. Мада у то не верујем, нико ми се, сем вас, није приближио. И Виолета, али у њу не сумњам.

ГОСПОДИН. Потражићемо га заједно, ако сте га овде изгубили онда ћемо га и наћи.
(Усјане. И он завирује под клују. Усјути узме шешир са клује)
Само треба добро отворити очи.

ВИТОМИР: (Угледа новчаник на клуји)
Ту је! ...
(Узме га)
Ево га!

ГОСПОДИН: Ето видите. Мора да вам је испао, а ви се успаничили...

ВИТОМИР. Ма, шта има да паничим кад у њему, сем моје личне карте, нема ништа друго.
(Изврће новчаник, показује га господину)
Одавно сам, пријатељу, и ја шворц. Плату слабо примам, а никаквом бакшишу, ко Лепомир, не могу да се надам. Ту је он у великој предности. .. Здравно, пријатељу, ваљда ћемо се још који пут видети. А и ако се не видимо, врло важно.

Витомир брзо оде журајући новчаник у џеп.

Господин остане на истом месту.

Гледа за њим, удара се шеширом по буџини.

ДРУГА СЛИКА

Прошло је око сај времена.

На клупи седи Господин, поред њега новине, шешир и Виолетина торбича. Гледа по парку. Све му је досадније. Устисне, хоће по парку.

ГОСПОДИН: *(Викне)*

Господине, ако тражите слободно место, изволите, имате га овде...! Изгубили сте жену, ма немојте? Кад је нађете, ставите јој поводац око врата и чврсто га држите...! Гледајте да је нађете до јесени која, по свим прогнозама наших државника, никада неће стићи, а о зими и да не говоримо, она је одлучила да нас заувек остави на цеди-лу...! Наравно, само наставите, желим вам пуно среће у потрази за вашом несрећом.

(Гледа за њим, клима главом, ња за себе)

Шупку један.

(Враћа се до клупе, седне. Зевне, ња се згодније намесити, прекрсти руке на грудима и зажмури. Убрзо заспи. С времена на време захрче)

Долази Виолета. Хоће нешто да му каже, али види да је заспао, ња само седне на клупу. И њој је, ипак самој, досадно. Узме његове новине, нервозно их прелиста. Враћи их на клупу. Господин мало жешиће захрче, она га цимне за раме.

ГОСПОДИН: *(Буди се)*
Молим?

ВИОЛЕТА: Заспали сте.

ГОСПОДИН: Кад?

ВИОЛЕТА: Откуд ја знам кад, тако сам вас затекла. Чувајте се, од таквог хркања многи су се угушили и одумрли.

ГОСПОДИН: Занимљиво. То ми се раније није дешавало.

ВИОЛЕТА. Ја сам се мало задржала, јел да? Тамо сам, у клозету, налетела на једну пријатељицу. Она ординира у овом парку и тако себи зарађује за живот. Слатко смо се, у оном смраду, испричале. Онако, чучећи на чучавцу. Она ми позајмила и папир, да није било ње морала би да нађем неке старе новине... Мој Лепомир није долазио?

ГОСПОДИН: Није.

ВИОЛЕТА. Нико није питао за мене?

- ГОСПОДИН. Није.
- ВИОЛЕТА: А што би и питао, ко да сам ја неки фактор. Ви сте добро?
- ГОСПОДИН: Тако. Животари се.
- ВИОЛЕТА: То и сама знам. Често ми падне на памет да је ту можда и наша највећа грешка.
- ГОСПОДИН. Где?
- ВИОЛЕТА: Па то што живимо. Шта ће нам то? Ајде, кажите и сами, бар сте ви паметан човек ако ја нисам.
- ГОСПОДИН. Ма биће да сте у праву. Многи то ничим нису заслужили, а опет ходају, једу, дишу, сметају и себи и другима. Што је најгоре: загађују околину.
- ВИОЛЕТА: Лепо сте то рекли. Баш сам на то и ја мислила. Фино сте ме прочитали, ко буквар.
- ГОСПОДИН: (*Усїане*)
- ВИОЛЕТА: Где ћете?
- ГОСПОДИН: Идем да се мало умијем, никако да се расаним.
- ВИОЛЕТА: Чесма вам је тамо на ону страну. Вода је у чесми.
- ГОСПОДИН. Знам. Причувајте ми шешир и новине.
- ВИОЛЕТА: Нема да бринете. Са мнош су сигурнији него са вама.
- ГОСПОДИН: (*Одлази ка чесми*)
- ВИОЛЕТА: Пазите да се не прехладите!
- ГОСПОДИН: (*Одлазећи*)
Не брините.
- ВИОЛЕТА: (*За себе*)
Ма, шта има да бринем, баш ми је стало до тебе. Што се мене тиче, можеш да добијеш и упалу плућа, мени ни из цепа ни у цеп. Шупку један..
- Госїодин је већ код чесме, умива се.*
- Виолеїа зледа њо њарку. Видела је нешїио занимљиво, ња усїане.*
- ВИОЛЕТА: (*Викне*)
Јел то ваша ћеркица...? Па што сте је тако натронтали, зар не видите каква је врућина, скуваће се сирота... Ма, ништа ме се не тиче, баш ме брига, само вам кажем, жао ми детета, није оно криво што се родило и што му је мајка будала...! Море, једи ти два, јеси ли чула...? Једи ти увек

једно више од мене, па нека ти заувек преседне! Ја, бре, оћу добронамерно да те посаветујем, а ти ту...! Па ја имам три комада таквих, све једно другом до ушију...! Ма, ти се носи тамо, шупчино једна невиђена!

(Враћи се, оде на друџу сћрану, гледа ѿамо, ѿа викне)
Витомире...! Витомире, ако си то ти немој да ми се ту шуњаш, видела сам те...! Извините, господине, помешала сам вас са неким, мислила сам да је то он, а није он него ви! Свратите у прву кафану и нешто попијте на мој рачун, конобару који вас служи кажите: Виолета плаћа!

(Враћи се, седне. Окрене се чесми)
Јесте ли готови са тим умивањем?

ГОСПОДИН: *(Са чесме)*
Јесам.

ВИОЛЕТА: Па шта чекате, што се не враћате?

ГОСПОДИН: Ево ме.

ВИОЛЕТА: *(За себе)*
Е, и ти си ми неки ... Цео дан седиш овде и крадеш богу дане, ја бар чекам Лепомира.

ГОСПОДИН: *(Враћа се бришући марамицом руке)*

ВИОЛЕТА: Фина вода, јел да? Свежа?

ГОСПОДИН: Мало се осећа на прошлост, али ми није сметало.

ВИОЛЕТА: Да видите, ни мени.

ГОСПОДИН: Некад није било тако, знало се за ред, али то је, на жалост, отишло у заборав.
(Згужва марамицу и баца је у корџу за отплатке. Дође до клупе. Седне)

ВИОЛЕТА: *(Тражи циџаретѿе ѿ својој ѿорбици)*
Имате ли ватре.

ГОСПОДИН: Мислите на шибицу?

ВИОЛЕТА: Јок, мислим на моју тетку у Аустралији.

ГОСПОДИН: *(Извади шибицу)*
Дозволите.
(Припали јој циџаретѿу)

ВИОЛЕТА: Хвала.

ГОСПОДИН: Нема на чему.

- ВИОЛЕТА: Јесте ли ви за цигарету?
- ГОСПОДИН: Ако поседујете извесне тржишне вишкове...
- ВИОЛЕТА: Баш ми је жао, више немам ниједну, купиће ми Лепомир кад заврши са послом. Кад год уговоримо судар он ми донесе по пакло и ужива гледајући ме како ћумури.
- ГОСПОДИН: Где намерава да одете са њим?
- ВИОЛЕТА: Са Лепомиром? Прво ћемо на железничку станицу. Или аутобуску. Успут ћемо да смажемо по једну пљескавицу у лепињи и заједничким снагама одлучимо, мада ће бити онако како он оће, ту код њега нема лабаво.
- ГОСПОДИН: А после?
- ВИОЛЕТА: После...! Сам бог зна... Сешћемо у први воз или аутобус, па где стигнемо.
(Пауза. Пуши)
Лако је мени и Лепомиру. Волимо се, а он има златан занат, конобари су данас на цени. Не траже их само по кафанама, него их и жене јуре.
(Пауза)
Додуше, јуре га и ...
(Заћућује)
- ГОСПОДИН: Ко још?
- ВИОЛЕТА: Не би о томе смела да се изјашњавам, поготову пред непознатим људима и особама.
- ГОСПОДИН: Наравно. То је ваше право.
(Пауза)
- ГОСПОДИН: (Узима новине)
- ВИОЛЕТА: (Ухваћући га за новине)
- ГОСПОДИН: Молим?
- ВИОЛЕТА: Рећи ћу вам. Ал само ако се закунете да ћете о томе ћутати као земља. Нећете да ширите даље ко нека аброноша?
- ГОСПОДИН: Ко ме? Па ја живим тако усамљено. Пријатељи су ме оставили, жена ми још пре тридесет и кусур година побегла... Уосталом, ако ми не верујете...

- ВИОЛЕТА: Верујем вам.
(Усїане. Пође њар корака на једну, ња на друџу сїрану.
Врайїи се до ѓосїодина и їїихо)
Лепомирову жену је неко оладио.
- ГОСПОДИН: Оладио? Како то?
- ВИОЛЕТА: Убио.
- ГОСПОДИН: Ма, немојте? Како? Ко? Кад? Зна ли се зашто? Из задовољства?
- ВИОЛЕТА: У томе је ствар што то нико не зна. У полицији тврдо сумњају на Лепомира, ал не могу ништа да докажу. Зато никако да га оставе на миру, мувају се око њега и позивају га на неке тамо разговоре, он се добро држи, ал му све то дошло до гуше, па би се да им се склони са пута.
- ГОСПОДИН: Па јел крив?
- ВИОЛЕТА: Како то мислите?
- ГОСПОДИН: Је ли је убио?
- ВИОЛЕТА: Мој Лепи...!? Њу!?... Шта вам је, човече, па он ни мрава не би могао, и кад би хтео, да згази! Па њега кад комарац љуто уједе жао му да га плесне, него га пусти да побегне!
- ГОСПОДИН: Сами сте рекли да вас је неколико пута претукао.
- ВИОЛЕТА: То је друго. То је из љубави и на обострано задовољство. У томе смо обоје уживали: он што бије, ја што сам бијена. Понекад просто пожелим да ме опет довати и изгази, ал њему то не пада на памет. Ово ће остати међу нама, јел тако?
- ГОСПОДИН: Па обећао сам вам.
- ВИОЛЕТА: Мило ми је што смо се упознали, да знате.
- ГОСПОДИН: И мени.
- ВИОЛЕТА: Мада вас ја уопште и не познајем. Не знам ни како се зовете.
- ГОСПОДИН: (Ѓуїи)
- ВИОЛЕТА: Што обома одговара. Ускоро ћемо се разићи, па свак на своју страну, никад се више, фала богу, нећемо у животу видети. И нећемо због тога ни пожалити. Ви ћете, с обзиром на ваше године, ускоро умрети, а ја вам нећу доћи ни на сарану. Ја ћу се венчати са Лепомиром, а вас се нећу

ни сетити да позовем на свадбу коју нећемо правити, нисмо полудели, да нам се цео свет смеје. Сви би једва дочекали да кажу: гледај будале, она оставила троје деце, њему жена у гробу, а праве свадбу уз армоникаше и певаљке.

(Пауза)

Шта кажете?

ГОСПОДИН. Молим?

ВИОЛЕТА: Јесте ли нешто коментарисали?

ГОСПОДИН: Нисам.

ВИОЛЕТА: Па знам да нисте, нисам толико глува.

(Пауза)

Најбоље би било да се дочепамо Аустралије. Знате ли да ми тамо тетка живи?. Рођена.

ГОСПОДИН: Знам.

ВИОЛЕТА: Како знате? Гледали сте у пасуљ?

ГОСПОДИН: Па сами сте ми рекли.

ВИОЛЕТА: Ја вама? Кад?

ГОСПОДИН: Пре једно сат времена. Можда мало више. О вашој тетки и кенгурима.

ВИОЛЕТА: Тамо нас нико не познаје, а кенгури су мирољубиве животиње. Не дирају људе, на занима их које су вере и нације. Потпуно су у глобализацијском трипу.

ГОСПОДИН: Али их занима говорите ли енглески.

ВИОЛЕТА. Они се њиме споразумевају и псују?

ГОСПОДИН: Апсолутно. То им је матерњи језик.

ВИОЛЕТА. Споразумећемо се некако. За почетак рукама и ногама, а касније ћемо Лепи и ја научити њихов, или они наш, како се већ договоримо. Ако су бар мало паметни научиће они наш.

(Пауза)

Кенгури...

(Пауза)

Фине су то животиње, да знате. Свака им част... Мада их ја из дна душе мрзим.

ГОСПОДИН: Због чега их мрзите? Нешто су вас увредили?

- ВИОЛЕТА: Ма, како, човече, да ме увреде? Како кад их нисам ни видела уживо? Само на слици и на телевизији!
- ГОСПОДИН: Па због чега их онда мрзите? И то из дна душе?
- ВИОЛЕТА: Зато што су онако блесави и што онако скакућу!... И што нису наши, него њихови...! А не знам ни како се паре.
(Пауза)
Не знам ништа о њима. Шта могу друго него да их из дна душе мрзим кад о њима не знам ништа и кад су тако далеко!... Али, свеједно, кад се тамо задесимо... мораћемо заједно... мораћу да их трпим док се Лепомир и ја не снађемо и закућаримо, после ко им јебе матер!
- ГОСПОДИН: Што не пишете тетки?
- ВИОЛЕТА: Где да јој пишем?
- ГОСПОДИН: Па тамо, у Аустралију.
- ВИОЛЕТА: Како, човече, да јој пишем кад нам се није јављала, кад ништа о њој већ двадесет година не знам, ко зна дал је уопште и тамо!
(Баџи *џигарейџу*, *зџази је*)
И ви сте ми неки. Или се само правите или сте стварно шупак. У ово друго више верујем.
- ГОСПОДИН: (Узима *ојушак* са земље, носи га у *корџу* за *оџџаџџе*)
- ВИОЛЕТА: Шта то радите?
(Пауза)
Па то треба да раде ђубретари, што људима узимате посао?
(Он *ћуџи*. Баџи *ојушак* у *корџу* за *оџџаџџе*, *враћа се*)
Који сте ви паметњаковић.
(Господин *седне*)
Знам ја вас. И то одавно. Пун ми вас је куфер.
- ГОСПОДИН: Кога?
- ВИОЛЕТА: Вас паметњаковиће. Ви све мислите да најбоље знате, да цео свет треба да вас слуша и цитира, да за све треба да се питате. Свима сте се, бре, попели на главу, ни мало ме не чуди што вас власт већ вековима тамани! Кад вас скроз нестане наше ће земља да изгледа скроз друкчије!
- ГОСПОДИН: Како ће то да изгледа?
- ВИОЛЕТА: Боље! Има да проплачемо од среће!

ГОСПОДИН: Мислите?

ВИОЛЕТА: Ма, шта има да мислим, човече, знам. Нисам толико глупа ко ви!

ГОСПОДИН: У ствари, кад мало боље размислим, и ја се слажем са вама.

ВИОЛЕТА: И ви?

ГОСПОДИН: И ја.

ВИОЛЕТА: Ето видите.

ГОСПОДИН: Шта?

ВИОЛЕТА: Па то. Да се слажете са мном.

ГОСПОДИН: То је жива истина.

ВИОЛЕТА: Јел да?

ГОСПОДИН: Јесте.

ВИОЛЕТА: Ама, шта, бре, јесте, човече, шта је истина!?

ГОСПОДИН: Па, све то!

ВИОЛЕТА: Које све то, које...!? Ма, иди, молим те, и ја сам будала што дозвољавам да ме ти овде завлачиш, хвала богу да нема сведока па да ми се смеју!
(Усїане са клуїе, оде у сїрану)
Бежи, бре, тамо. Један матори шупак нашо да ме слуђује.
И то овде, у парку који припада свима нама, целом нашем малом али поносном народу...!
(Пауза. Видела је да неко долази)
Ево овог вашег.

ГОСПОДИН: Кога?

ВИОЛЕТА: Вашег брата!

ГОСПОДИН: Ја немам брата.

ВИОЛЕТА: (Нервозно се окрене)
Како га немаш? А онај шупак са кишобраном? Онај што вам је одвео жену?

ГОСПОДИН: А, на њега сте мислили?

ВИОЛЕТА: На њега, наравно, на кога би другог!? На моју тетку?

ГОСПОДИН: То је већ нешто друго. Нисмо се разумели. Опростите.

ВИОЛЕТА: Ма, шта има да ти опраштам, опрости ти самом себи!

Долази Човек са кишобраном.

- ВИОЛЕТА: Јел још пада киша?
(Пауза)
Пазите да вам га олуја не однесе.
- ЧОВЕК: (Сјане, загледа се у њу)
- ВИОЛЕТА: Шта ме гледате тако?
- ЧОВЕК: Да ли се ми однекуд знамо или је то тачно?
- ВИОЛЕТА: Не знамо се, ал смо се данас упознали, већ сте ми се смучили пролазећи овуда са тим кишобраном!
- ЧОВЕК: Не радите ли ви у Заводу за ментално здравље, канцеларија број четири, друга врата десно, између лабораторије и мушког вца?
- ВИОЛЕТА: Шта је вама, човече, шта се ту без везе глупирате, ништа вас под милим богом не разумем!
- ЧОВЕК: Биће да сам се преварио. Извините због техничких сметњи. Жао ми је ако сам вам одузео драгоцено време, знам да га имате на претек.
- ВИОЛЕТА: Ја?
- ЧОВЕК. Пардон.
- ГОСПОДИН: (Узме шешир са клуџе, сјави га на главу, ња га њодигне)
Моје поштовање, драги господине.
- ЧОВЕК: О, то сте ви. Мој воз је могао да протутњи, а да вас не видим на овој постаји.
(Пружи му руку)
Како сте?
- ГОСПОДИН: (Прихвати руку)
Нисам баш најбоље, али живи се. Ту и тамо, овде и онде.
- ЧОВЕК: Шта ћете, мора се. Нисам их питао, али моји су добро, а ваши?
- ГОСПОДИН: Нисам ни ја моје, мада нису ни они мене, ту смо, хвала богу, при нерешеном резултату. Хоћете ли да седнете?
- ЧОВЕК. Видите, не знам ни сам. Плашим се, изгубићу прилично времена, иако већ одавно не знам шта ћу ни са њим ни са собом.
- ГОСПОДИН: Изволите.
(Показује му клуџу)

- ЧОВЕК: Хвала. Ако ништа друго, поседећу док ми не стигне следећи воз.
(*Сјусџи ошворен кишобран њоред клуџе. Седне*)
Хвала вам, мало одмора ми, на крају крајева, неће шкодити. Врућина ми не смета, нарочито кад захладни. Да ли ми сметамо њој?
- ВИОЛЕТА: Што нисте склопили тај тај ваш кишобран?
- ЧОВЕК: Нака га, тако се најбоље одмара.
- ВИОЛЕТА: Тако се одмара...? Е, и ти си ми неки... Ма, баш ме брига, шта се и ја за сваку ситницу ждерем, ко да ће ме за то неко одликовати орденом за рад и заслуге.
(*И она седне*)
- Њих шроје ђуџке, укочено, седе једно време.*
- ГОСПОДИН: Како вам је жена?
- ЧОВЕК: (*Ђуџи*)
- ГОСПОДИН: Надам се да је добро.
- ЧОВЕК: (*Рамена њочну да му њодрхџавају*)
- ГОСПОДИН: Шта вам је?
- ЧОВЕК: (*Плаче, шихо, једва се чује*)
- ВИОЛЕТА: (*Загледа се у њеџа*)
Стварно, шта вам је?
- ГОСПОДИН: Ако сам био неучтив или сувише љубазан... Или, не дај боже, индискретан...
- ЧОВЕК: Ништа... Није важно...
(*Марамџом брише сузе. Враџи је у џеџ. Уздахне*)
- ВИОЛЕТА: Ако вас је нешто напрасно и нездраво заболело...?
- ЧОВЕК: Није то у питању.
- ВИОЛЕТА: Ја онда заиста не знам како да вам помогнем.
- ГОСПОДИН: Нисам желео да вас повредим, а ако сам вас повредио није ми жао. Само сам питао за моју бившу, а вашу садашњу супругу.
- ЧОВЕК: Она је мртва, пријатељу.
- ГОСПОДИН: Мртва? За мене?
- ЧОВЕК: И за вас и за мене. Дефинитивно и заувек.

- ГОСПОДИН: То нисам знао.
- ЧОВЕК: Зато што већ тридесет и кусур година у знак протеста што вас је оставила и отишла са мном не купујете новине! Иначе бисте видели њене читуље, било их је бар двадесетак, све са мојим ожалошћеним потписом.
- ГОСПОДИН: Кад се то десило?
- ЧОВЕК: Само шест месеци од оног дана када сте је ви на овој клупи узалуд чекали да дође из канцеларије!
- ГОСПОДИН: Није могуће!?
- ЧОВЕК: Није немогуће! Идите на гробље и прочитајте шта пише на споменику којег сам јој подигао у знак захвалности за њену прерану смрт и моју дубоку жалост.
- ГОСПОДИН: А ја толике деценије чекам и надам се да ћу је бар, док пролази овуда, видети.
- ЧОВЕК: Од дана њене правовремене смрти носим онај тамо кишобран у знак жалости за њом. Не растајем се од њега, не склапам га, постали смо нераздвојни. Дишемо као један чак и кад се посвађамо.
- ВИОЛЕТА: Од чега?
- ЧОВЕК: *(Ушћино јој се окрене)*
- ВИОЛЕТА: Мислим, од чега је умрла? Од неке болести или од туге за животом?
- ЧОВЕК: Нешто јој засметао леви бубрег, одведем је у болницу, један каже: Није бубрег него срце, други: није срце, него бубрег, па обојица навалише на њу, један јој вади бубрег, други срце и док дланом у длан, а по унапред утврђеном плану... Она срце није имала, као да је знала да јој у животу неће затребати, а бубрег је издаде у јеку операције... Изјавили су ми саучешће, културно, ту немам шта да им замерим, ту су прави мајстори. Ипак, мене то није могло да утеши, боље да су ми то надокнадили у готовини. Предложили су ми да јој бубрег врате, нисам пристао: шта ће бубрег мртвој жени без срца?
- ГОСПОДИН: А ја се толико година нисам женио, чекао да ви умрете, па да ми се она без гриже савести врати и да заједно проживимо то што нам је остало. Оде ми живот као да га није ни било. Нећете се љутити ако јој понекад однесем букет цвећа на гроб?

- ЧОВЕК: Напротив, биће ми драго, ја те трошкове одавно избегавам, и то успешно.
- ВИОЛЕТА: И ја бих то учинила, ал морам да идем са Лепомиром, да стварамо нови живот и нову децу, три комада.
- ЧОВЕК: Извините на сметњи и досади. Не узмите за зло моје незрело понашање, надам се да, ипак, никога нисам повредио. Нико ме одавно не чека, па је крајње време да кренем, не волим да касним.
- ВИОЛЕТА: Нећете да сачекате воз?
- ЧОВЕК: Који воз?
- ВИОЛЕТА: Па онај ваш?
- ЧОВЕК: Ма, ко му јебе матер!
(Усїјане, крене, заїїейура се)
- ГОСПОДИН: Пазите да не паднете.
(Усїјане, йомаже му да сїјане на ноге, йридржава га)
Јел сад у реду?
- ЧОВЕК: Надам се да јесте.
- ГОСПОДИН: Можете ли да наставите сами?
- ЧОВЕК: Морам. Кад стигнем свима ћу да поручим да сте сви ви овде добро и да им пренесем ваше топле и искрене мржње.. Много је на овом свету међу људима љубави и разумевања, ал их ми још нисмо открили. Но, њихово време тек долази, само што није.
(Одлази)
- ВИОЛЕТА: (Скочи са клуїе)
Господине!
- ЧОВЕК: (Окрене се)
- ВИОЛЕТА: А кишобран?
- ЧОВЕК: Какав кишобран?
- ВИОЛЕТА: Ваш! Овај црни! Ево га овде! Заборавили сте га! Да вам га донесем или ћете сами!?
- ЧОВЕК: Ма, ко и њему јебе матер, нек цркне ту!
(Одлази)

Виолетїа и Госїодин гледају за њим све док се не изгуби.

Виолетїа је збуњена, Госїодин равнодушан.

- ВИОЛЕТА: Шта ли му би?
- ГОСПОДИН: *(Ћуџи)*
- ВИОЛЕТА: Вас питам, шта се ту правите!
- ГОСПОДИН: Молим?
- ВИОЛЕТА: Ма, шта ми ви ту сваки час: молим, молим!... Шта му би? Вашем буразеру? Што нам остави ово?
(Узме кишобран, њодигне га, загледа)
Фини... Нов новцат.. Не знам како га је носио толке године, а није ни порастао ни остарио. Ако га онај неће узећу га за мог Лепомира, њему ће баш лепо стајати уз лаковане конобарске ципелице.
(Враћи кишобран где је и био)
Што ви само ћутите?
- ГОСПОДИН: Ништа.
- ВИОЛЕТА: Због ваше бивше?
(Пауза)
Па, што се, брате, нисте распитали?
(Пауза)
Лепо сте могли да приупитате, па да цабе не долазите овамо!
(Седне њоред њега, удари га њо рамену)
Море, удри бригу на зајебанцију! Кад год вам је тешко, а ви лупите контру, па ће све да иде ко подмазано ако се не оклизнете на банану. Шта је живот да човек због њега губи живце и углед!? Па зар није тако!?
- ГОСПОДИН: *(После краће паузе)*
Ако ћемо искрено, никад је нисам ни волео!
- ВИОЛЕТА: Па што сте онда долазили сваког божјег дана толике деценије?
- ГОСПОДИН: Долазио сам да јој напакостим, да јој нешто нажао учиним. Спремао сам се, смишљао, маштао... Планирао сам да је бар испљујем или јој, као и сви немоћни, довикнем нешто ружно... И у томе ми прође живот... Нити је испљухах, нити јој учиних неку пакост, није ми се указала прилика.
- ВИОЛЕТА: Јеби га, тако то иде код нас, оманеш кад се најмање надаш. Надам се да тако нешто у животу мени неће да се деси. Не би било лепо од њега.
- ГОСПОДИН: Од кога?

- ВИОЛЕТА: Па од живота.
(Погледа у сцџрану)
Овај се враћа. Мора да се покајао због кишобрана.
- Враћи се Човек.*
- ВИОЛЕТА: Јел ви због кишобрана? Покајали сте се, јел да? Ипак ћете га узети?
- ЧОВЕК: Хвала на питању, није то у питању... Због господина... Не бих да га пред вама компромитујем и излажем непријатностима, па вас молим да нас на пар секунди оставите насамо.
- ВИОЛЕТА: Јел то значи да се удаљим на пристојно одстојање?
- ГОСПОДИН. Ако бисте били љубазни.
- ВИОЛЕТА: (Гледа ља, оклева)
- ЧОВЕК: Неће то дуго трајати. Кратка консултација.
- ВИОЛЕТА: Нека буде овог пута по вашем.
- ЧОВЕК: Врло сте врли и љубазни.
- ВИОЛЕТА: Ма, нема везе. Не волим да попуштам, из ината, ал кад сте тако фини.
(Удаљи се. Сцџане)
Јел доста и довољно?
- ЧОВЕК: Још корак. Евентуално два, два и по.
- ВИОЛЕТА: (Удаљи се још два корака)
Сад?
- ЧОВЕК: Одлично. Хвала вам. Увек ћу вас се сећати са весељем у срцу.
- ВИОЛЕТА: У, знаш колико ми је до тога стало, ко до лањског снега, кише и магле!
- ЧОВЕК: (Госпoдину, бесно)
Врати ми новчаник.
- ГОСПОДИН: Шта је, бре, теби, какав новчаник?
- ЧОВЕК. Обрадио си ме док си ме придржавао да не паднем. Ајде, ајде, не прави се луд него га враћај иначе ћу ти јебати милу мајку! Јеси чио!?
- ГОСПОДИН: Јеби га, и ти си накрај срца... Ниси морао одма да се ваташ за цџп, мого си да сачекаш да нестанем.
(Вади новчаник, враћа ља Човеку)

- ЧОВЕК. Који ти је мој? Шта ти то значи кад и сам знаш да сам већ данима без динара. И ја сам, ко и ти, већ дуго без посла. Данас и кад неког оробиш од тога слаба вајда, буђелари су им празнији од глава!
- ГОСПОДИН: *(Ћути)*
- ЧОВЕК: Професионална деформација?... Помислио си да сам некога ојадио, па си ти хтео мене? Јел се то зове професионална солидарност?
- ГОСПОДИН. Ајде, скини ми се! И узми тај кишобран, шта си га ту раширио!
- ЧОВЕК: Узми га, ако ти треба, ти!
(Окрене се Виолеји)
Госпођо, можете да се вратите, најлепше вам хвала на помоћи и разумевању.
- ВИОЛЕТА: *(Враћи се)*
Нема на чему, изволте и други пут, ал немојте да претерујете.
- ЧОВЕК: Кад се следећи пут будемо срили, на овом или на неком другом свету, то ће за мене бити непожељна, али велика радост.
- ВИОЛЕТА: Све се бојим да оће.
- ЧОВЕК: Извините, сад морам да кренем како бих стигао, чека ме дуг пут у извесну неизвесност. Чим стигнем јавићу вам се једном лепом разгледницом.
- ВИОЛЕТА: Како да ми се јавите кад нећу бити на старој адреси, а нову још не знам?
- ЧОВЕК: Знаће поштари. Можда и пре вас.
(Одлази)
- ВИОЛЕТА: Станите, па не знате ни како се зовем...!
Виолеја и Господин гледају за њим све док се не изгуби.
- ВИОЛЕТА: *(Седне)*
Шта је хтео?
- ГОСПОДИН: Изгубио памет, па је поверовао да ће је можда негде овде наћи.
- ВИОЛЕТА: Ја је нисам видела.
- ГОСПОДИН. Ни ја.

- ВИОЛЕТА. Ако је ишо у WC... Можда му је тамо испала... Отко-
трљала се и помешала са... знате већ...
- ГОСПОДИН: На крају крајева, није му ни потребна. Као, уосталом, ни
свима нама. Докле смо са њом догuralи, шта смо по-
стигли?
- ВИОЛЕТА. И то што кажете. Памет никога није опаметила. Зато и
јесмо сви јебиветри и мрсомудци.
- ЛЕПОМИР: *(Off)*
Виолета!
- ВИОЛЕТА: *(Скочи)*
Ту сам, ту сам! Ево ме овде! Шта је било, што ме зовеш?
Где ти је кофер, ниси га, ваљда, заборавио?
- ЛЕПОМИР: *(Off)*
Стрпи се још пар минута, гости само што нису кренули!
- ВИОЛЕТА: Јесу ли платили?
- ЛЕПОМИР: *(Off)*
Сад ће. Шеф се баш спрема да им направи рачун.
- ВИОЛЕТА: Оће ли да их ојади, а?
- ЛЕПОМИР: *(Off)*
Него шта ће. Памтиће нашу фирму док су живи, а толики
рачун нек чувају за успомену и дуго сећање!
- ВИОЛЕТА: Добро, Лепи, добро, враћај се тамо, немој да виде да те
нема, одма ће да помисле да ескивираш посао и бојкотујеш
власт и њене извршне органе што без везе глумаре нашим
улицама.
(Гледа на њу с њану)
Иди, иди!
(Чека да он њамо оде. Враћу се до кљуе. Седне)
Сад ће он, само што није, вала и начекала сам се. И ако
сам, имам и кога. А што је добар у кревету, то не смем ни
да вам опишем! То, просто, није хумано!
(Погледа у Господина, ал се он љави да нишћиа није чуо)
Родићу му, вала, три синчуге, па макар их дали некоме на
усвојење!
(Пауза)
Јел оћете да вам кажем какав је то човек!? Јел оћете!?
- ГОСПОДИН: Па кажите ми. Какав је?

- ВИОЛЕТА: Сад ћу да вам покажем, ал немојте да се постидите.
(*Ошкочава сукњу*)
Немојте да поцрвените до ушију.
(*Повуче сукњу надоле*)
Приђите.
(*Господин јој приђе. Она му окрене задњицу*)
Ту, на гузи, лева половина. Шта пише?
- ГОСПОДИН: (*Чииа*)
- ВИОЛЕТА: Читајте наглас, нисте, ваљда толико неписмени!
- ГОСПОДИН: (*Чииа*)
“Воли те Војислав. ЈНА Загреб 1990. Јединица за специјалне намене.”
- ВИОЛЕТА: Пардон, погрешан гуз! Тај је одавно застарео.
(*Намешта дружи гуз*)
Изволте.
- ГОСПОДИН: (*Чииа*)
“Виолета, љубави моја једина. Заувек твој Лепомир.”...
- ВИОЛЕТА: (*Исправи се, подиже сукњу, закопчава је*)
Ето видите. Лично ме је одвео код најбољег мајстора за тетоважу да ми то истетовира! И лично платио! Од новца који је зарадио послужујући на једној циганској свадби. Такав вам је то човек!
- ГОСПОДИН: Тамо, иза оног жбуна, крије се ваш муж.
- ВИОЛЕТА: Који, бре, мој муж?!
- ГОСПОДИН: Витомир се вика, зар не?
- ВИОЛЕТА: Вика ти се тата... Иза ког жбуна?
- ГОСПОДИН: Тог тамо иза наших леђа.
- ВИОЛЕТА: Откуд знате?
- ГОСПОДИН: Па видео сам га док сам био да се умијем. Пре тога сам га чуо, већ се читав сат шуња около.
- ВИОЛЕТА: (*Скочи са клупе*)
Ма није ваљда!?
- ГОСПОДИН: Проверите.
- ВИОЛЕТА: (*Викне*)
Витомире!
(*Нико се не одазива*)

Витомире, видим те, нисам глува! Излази већ једном одатле!

(Пауза)

Ајде, ајде, не прави се више мутав, одавде видим да ти то лепо не стоји и да си поцрвенео од стида!

ВИТОМИР: *(Излази иза жбуна)*

ВИОЛЕТА: Па, човече, јел ти мислиш да сам ја толико наивна...? Па ја, бре, и на леђима имам очи и све видим, такву ме мајка родила, а боље да није кад сам овако добра и толерантна...! Срам да те буде!

ВИТОМИР: *(Долази, њолако, оборене главе, њако и сјене њед њом)*

ВИОЛЕТА: Е, Витомире, Витомире... Па шта ти то треба? Шта си тиме хтео да постигнеш?

ВИТОМИР: Хтео сам да те се нагледам пре но што заувек нестанеш из мог ништавног живота.

ВИОЛЕТА: Ама, шта има да ме гледаш, види ме на шта личим, зар сам ја за гледање.

ВИТОМИР: За мене јеси.

ВИОЛЕТА: Господине?

ГОСПОДИН: Он у вама види и оно што нисте, на замерите будали. Једном ће и то проћи, али тада ће бити прекасно. Душа ће му бити трајно начета, сам ће се себи смејати од туге.

ВИТОМИР: Могу ли да седнем?

ВИОЛЕТА: Ма, седи, баш ме брига, ради шта оћеш кад те таквог бог створио!

ВИТОМИР: *(Седне)*

Отићи ћу пре но што твој Лепомир, лепнуло га по сред срца, стигне. Нећу да стајем на пут вашој срећи а мојој несрећи.

ВИОЛЕТА: Бре, човече, тежи си ми ти него ја самој себи. На часну реч. Да сам знала да ћеш овако... Како су ми деца, коме си их оставио на малтретирање?

ВИТОМИР. Тетка Љубици.

ВИОЛЕТА: Ако си, она ће их пазити ко своје. Даће им и да једу, то нико други сем ње не би урадио. Јеси набавио Читанку за оног најстаријег?

- ВИТОМИР: Каква црна Читанка кад се још није појавила у излозима!
- ВИОЛЕТА: Није!?
- ВИТОМИР: Ма, иди, молим те!
- ВИОЛЕТА: Јебала их Читанка кад је цело лето штампају, ко да је у питању нека енциклопедија, а не обична Читанка за први разред основне школе! Јел ви чујете ово, господине?
- ГОСПОДИН: Увек је тако код нас било. Деца пођу у школу а немају из чега да сричу слова. Кад добијете радно место, они не знају чиме да вас упосле. Кад живите, они једва чекају да умрете, а кад умрете љуте се што сте поранили јер немају где да вас сахране: сва гробна места су распродата, а гробари неће да копају нова, топли оброк им касни шест месеци!
- ВИОЛЕТА: *(Виџомиру)*
Шта овај шупак прича?
- ВИТОМИР. Ма није мени до његових прича.
(Скочи са клупе, унезверено гледа по њарку)
- ВИОЛЕТА. Шта ти је, човече?
- ВИТОМИР: *(Исџо)*
- ВИОЛЕТА: Ама, шта ти је, шта си намирисо?
- ВИТОМИР: ... Неко трчи!
- ВИОЛЕТА: Ко?
- ВИТОМИР. Он трчи, а они га јуре!... Не знам оће ли га стићи, али слутим да му се не пише добро!
- ВИОЛЕТА. Ама, ко, човече, трчи, ко?! Зашто!? Куда бежи!? Што га јуре и ко га јури!? Зна ли се!?
- Задихано, у њаничном бексџву, доџрчи Лейомир. Хоће да џроџрчи џоред њих.*
- ВИОЛЕТА: *(Врисне)*
Лепомире!
- ЛЕПОМИР: *(Укоџа се у месџу)*
Виолета, гањају ме.
- ВИОЛЕТА: Ко, човече? Зашто? Шта се десило?
- ЛЕПОМИР: Они са ручка. Ручак нису хтели да плате, шеф почупа оно мало косе са главе, од бакшиша ни помена, а они се обрушише на мене.

- ВИОЛЕТА: Због чега? Шта си им урадио? Јеси ли некога попреко погледао? Да ниси, онако у пролазу, нешто лануо против закона о информисању или, не дај боже, култури? Није требало, они то органски не подносе, а бију и због мањих ситница!
- ЛЕПОМИР: Због тога што ми не могу ништа! Што имам алиби, па не могу да ме уапсе! Морам да бежим!
- ВИОЛЕТА: Трчи, Лепи, трчи!
- ЛЕПОМИР: Ти ме чекај овде, завараћу им траг, гледо сам и ја каубојце! Ех, Виолета, па ја такве будале већ годинама служим, знам како да их насанкам! Кад се само сетим колике сам им рачуне правлио, а они ко волови...
(Оћрчи)
- ВИОЛЕТА: (За њим)
Сакриј се у клозет! Тамо иза оног усраног зида! Ми те нећемо одати, нисмо издајници и денунцијанти!
- ГОСПОДИН: (Такође виче за њим)
Ако вас зову, притајите се и не одазивајте се! Не наседајте на њихове малоумне трикове!
- ВИТОМИР: (Исћо)
Гади ми се и име да ти изговорим, али њима се не дај! Ако ти опсују мајку, ти им три пута врати, али у себи!
- ВИОЛЕТА (Дуго гледа за Лейомиром, онда се окрене Вићомиру и Госћодину)
Ћубрад једна пајканска! Шупчине једне! Надришупчине! Ко да је он једини убица који се слободно шета улицама овог града! Нека прво почисте оне из својих редова!
- ВИТОМИР: (Поћрчи и оћей викне Лейомиру)
Ако их насамариш алал да ти је и моја Виолета и љубав са њом, поведи нам и децу ако оћеш!
- ГОСПОДИН: (Исћо)
У политику се не мешајте, они ће то једва дочекати да вам дођу главе! Немојте случајно да их оптужите за ортаклук са мафијашима и лоповима, истина увек највише боли, па се не прашта ни рођеном брату, а камоли вама!

Ћућке чекају неколико ћренућака.

Доћрчи ћолицајац у ћамном оделу вићлајући ћићћољем. Сћане.

ПОЛИЦАЈАЦ: Где је?

ВИОЛЕТА. Извинте, за кога питате? Јел за моју тетку? Она је у Аустралији.

ПОЛИЦАЈАЦ: Онај што побеже!

ВИОЛЕТА: Утече ка Скупштини. После ће да заокрене улево, потом трећом улицом удесно, ако пре тога не падне и сломи кук, а дао је реч да се овамо неће враћати ни по цену живота и смрти.

ПОЛИЦАЈАЦ: *(Дрекне њреко њене љаве)*
Ајде, бре, пожуре, шта се ту килавите! Ако га сад не стигнемо побећи ће нам!
(Појрчи, уљеда Госјодина, сјјане)
Лазићу, јеси ли то ти?

ГОСПОДИН: *(Нејријатно му је, искашље се)*

ПОЛИЦАЈАЦ: Джи дупе кад разговараш са мном!

ГОСПОДИН: Извините.
(Усјјане)

ПОЛИЦАЈАЦ: Шта радиш овде?

ГОСПОДИН: Одмарам душу.

ПОЛИЦАЈАЦ: Душу или руке?

ГОСПОДИН: Више душу, находао сам се данас тамо и овамо, још више горе и доле.

ПОЛИЦАЈАЦ: Пази шта радиш. Немој да ми опет допаднеш шака. Мени и можеш, али ако те зграбе ови моји зликовци најбо си ко жути!

ГОСПОДИН: То знам и сам, не би ми био први пут. Поштени су увек на путу правди.

ПОЛИЦАЈАЦ: Чувај се.
(Ојрчи млатјарајући њишијољем)

ВИОЛЕТА: Говнари једни. И то су ми неки пајкани. Где им је култура и лепо домаће васпитање?

Сад сценом јројрчи још њеј шесј јолицајаца, сви у јјамним оделима, сви налик на оној јрвож, сви млатјарају њишијољима. Пројрче јоред Виолејје, Госјодина и Вијјомира. Они, сјјојећи, без речи, љедају за њима.

ВИОЛЕТА: Фала богу, спасисмо човека ни кривог ни дужног.
(Госјодину)
Добро сте се држали. Познајете га?

- ГОСПОДИН: Из виђења.
- ВИОЛЕТА: Учинило ми се да сте присни.
- ГОСПОДИН: Са њим...!? Ја!?... Камо лепо среће. Много сам се трудио да му омилим, као и многе моје колеге, али нисам имао успеха. Сви ми патимо да будемо у дилу са њима, али они су ту ужасно пробирљиви.
- ВИОЛЕТА: Витомире, у тебе сам највише сумњала, а ти си се понео ко прави шампион, алал ти ћуфте. Да сам у прилици, ко што нисам, одма би те предложила за неки орден за херојску обнову и високи патриотизам.
(Викне)
Лепомире!
(Пауза)
Лепи!
- ЛЕПОМИР: (Off)
Ту сам! Јел ме ти то зовеш, Виолета!?
- ВИОЛЕТА: Не излази из тог клозета док скроз не прође опасност. Јел ме чујеш?
- ЛЕПОМИР: (Off)
Усмрдећу се овде!
- ВИОЛЕТА: Волећу те ја и таквог!
- ЛЕПОМИР: (Off)
До колена сам у људским говнима!
- ВИОЛЕТА: Важно је да ти мени останеш жив! Притуљи се и чекај на мој знак!
- ЛЕПОМИР: (Off)
Важи, Виолета, љубави моја!
- ГОСПОДИН: (Викне и он)
Ако се, тражећи вас, позову на ред и закон, ви само ћутите, нека прво сами себе на то позову! Ако нису заборавили шта су ред и закон! А знам да јесу, и то одавно!
- ВИТОМИР: (Исц̃ио)
Чим ти обећају слободу, знај да лажу, то те они навлаче на танак лед, само ћути и гледај да их насанкаш.
- ГОСПОДИН: (Исц̃ио)
Ако вам обећају мед и млако, не верујте им на реч. Они је лако дају а још лакше забораве!

- ВИТОМИР: Кад ти пукне кликер, изређај им све по списку, али, као што сам ти већ рекао, у себи, да те нико не чује!
- ЛЕПОМИР: *(Off)*
Фала вам, људи, на искреним саветима! Нисам знао да доброта и лепота људске душе још станују у овим нашим суровим крајевима!
- ВИТОМИР: *(Виолейџи)*
Кажу му нека стави марамицу на нос, ако није слинава, лакше ће у том смраду да опстане.
- ВИОЛЕТА: *(Виче)*
Стави марамицу на нос, да те тај смрад не угуши! Јел ме чујеш?!
- ЛЕПОМИР: *(Off)*
Ставио сам је, не брини, ал слабо помаже!
- ВИОЛЕТА: Е, па, стрпи се, није ти то хотелски тоалет, него наш, народни. На нас се и осећа, а не на наше душмане из белог света!
- ЛЕПОМИР: *(Off)*
Изгледа да је пукла нека цев! Говна куљају са свих страна! Не знам шта да радим!
- ГОСПОДИН: Останите ту где сте и не бојте се ништа! Говна не уједају! Она су, за разлику од људи, потпуно безопасна!
- ВИТОМИР: Сви ти ми овде, у ствари, чак и завидимо на друштву! Виолета је мало и љубоморна!
- ВИОЛЕТА: Не претеруј, човече...
- ВИТОМИР: *(Виолейџи)*
Кад кренете, прво свратите да се истушира. Има доле код железничке станице једна баба што издаје туш кабине. Не бих волео да ми се и ти поред њега усмрдиш. Тако нешто не бих себи никад опростио!
- ГОСПОДИН: Позвао бих вас у мој стан, ту сам ја одмах иза парка, али немам воде, искључили ми је зато што је месецима нисам плаћао у знак протеста што немам пара. Сутра ће, уосталом, бити боље. Тако смо говорили и јуче.
- ВИТОМИР: Они се враћају.
- ВИОЛЕТА: Зар опет, миле им га мајке?
- ВИТОМИР: Чујем их.

ВИОЛЕТА: О, срце им јебем пајканско, зар немају паметнија посла? Толики лопови и бандити, а они се наврзли на њега... Који су, бре, то, шупци!

Ойей дойрчи онај полицајац са њишњом у шапи.

ВИОЛЕТА: Јел га нађосте?

ПОЛИЦАЈАЦ: Нађосмо га, нађосмо, али мало морген!
(Зграби је за косу, журне јој њишњом у џлаву)

ВИОЛЕТА: Ама, шта вам је, човече, ја никада никоме ништа нисам ни случајно скривила, а камо ли намерно и са намером! Имам и личну карту! Пасош нисам вадила, нисам имала две фотографије и паре за таксу!

ПОЛИЦАЈАЦ: Али си ме слагала, пизда ти матерна! Послала си ме ка скупштини, а тамо од њега ни трага! Оћеш да ти сад мозак проспем, а!?

ВИОЛЕТА: Нећу, нисам луда, мада ми никад није ни требао! Па ни ви од њега нисте видели неку вајду!

ПОЛИЦАЈАЦ: Нећеш, а?

ВИОЛЕТА: Ма, ја тог човека нисам ни видела, а ви сте инсистирали на одговору, па сам нешто морала да вам кажем, чисто да не испаднем незналица и аналфабета!... Па моја тетка је у Аустралији, живи тамо са кенгурима и лепо се слажу, што ја не бих са вама, кад смо истих погледа на витална животна питање и свет око нас...
(Ућуши)

ПОЛИЦАЈАЦ: (Неко време је џледа, а онда одјурне)
Одбиј!
(Оде до Витомира)
Јеси ли га ти видео?

ВИТОМИР: Ја само што сам дошао... Мука ме натерала... У потрази сам за читанком, купио бих и половну... Ако је ваше дете завршило први разред основне, а ви сачували књиге... Само да нису неке купусаре...

ПОЛИЦАЈАЦ: Не брини, наћи ћемо ту Читанку, па ћете и ти и твој син да учите из ње, али ја сам те питао куда је побегао?

ВИТОМИР: Ко?

ПОЛИЦАЈАЦ: Па онај што је бежао! Јеси ли га видео?

ВИТОМИР: Нисам.

- ПОЛИЦАЈАЦ: Што одма не кажеш?
(Загледа се у Господина који намерно гледа у сцѣрану и
йрави се луд)
Лазићу.
- ГОСПОДИН: (Ћући)
- ПОЛИЦАЈАЦ: Лазићу!
- ГОСПОДИН: Изволите, господине?
- ПОЛИЦАЈАЦ: Диж дупе кад разговараш са мноу.
- ГОСПОДИН.: У праву сте.
(Усцѣје)
Године пролазе, стари се, јесен само што није процве-
тала...
- ПОЛИЦАЈАЦ: Ајде, не сери ту, него долази вамо!
- ГОСПОДИН: Одмах?
- ПОЛИЦАЈАЦ: Одма, него шта, не мислиш, ваљда , да ћу још и тебе да
чекам?!
- ГОСПОДИН: (Невољно му йрилази)
Ево ме ... Ту сам.
- ПОЛИЦАЈАЦ: Видим да си ту.
(Погледа у остѣале, йа)
Дођи вамо.
(Води га сасвим у сцѣрану, шћо даље од остѣалих)
- ВИОЛЕТА: Неће, ваљда да га оцинкари?
- ВИТОМИР: Можда се човек распитује за нешто друго. Можда ће да га
ангажује за ону читанку, као посредника, да набије цену.
- ВИОЛЕТА: Дај боже, њу ћеш ионако ти да платиш. Море, не верујем
ја њима ништа. Напили се и најели на туђ рачун, па им
дунуло да крену у лов на човека.
- ПОЛИЦАЈАЦ: Марш!
(Одгурне Господина који оћейура до клуће, једва остѣане
на ногама. Дрекне)
Ајде, бре, докле ћете да се вучете ко гладна година!
Потрчи мало, потрчи! Правац клозет, тамо иза оног гов-
њивог зида! Ту му је база! Опколите га са свих страна!
(Оћрчи млаћарајући йишћољем)
- ВИОЛЕТА: (Окрене се Господину који седи на клући оборене главе)
Ама, човече, јесте ли то ви...?

Зачује се шушњањ и оних њећ шест ђолицајаца ђоново ђрођуђњи сценом ка клозеђу.

- ВИОЛЕТА: (Сачека да се удаље, ђа ђињо)
 Јел га ви то издадосте?
 (Госђодин ђуђи, оборене ђлаве)
 Што, бре?
 (Госђодин ђуђи)
 Ништа ти то у животу није требало... Нити ће те одликовати, нити ће ти дати националну пензију...
- ГОСПОДИН: Нисам ја! Није ме за њега ни питао, него за неке моје колеге! Рутинска провера!
- ВИОЛЕТА: А ти, Витомире?
- ВИТОМИР: Ја? У мене сумњаш?
- ВИОЛЕТА: Мора да си ишао у кафану да им нешто пришапнеш?
- ВИТОМИР: Виолета, ако ти мислиш да ја... А моје поштење?
- ВИОЛЕТА: Море, које црно поштење? Све је мени јасно. Биће да сте обојица, а свако за свој рачун.
 (Пауза)
 Коме, бре, данас да верујеш кад је све то го шупак до шупка!
 (Пауза)
 Ваљда ће извуђи живу главу.

Из клозеђа се зачује ђуцањ. Они се укоче. Чекају. Мук.

- ЛЕПОМИР: (Из off-а се зачује њеђов крик)
 ... Виолета!!!... Виолета, ђубави!!!...

Тишина. Сви су још увек укочени.

- ЛЕПОМИР: (Off)
 Виолета, ђубави моја једина!!!
- ВИОЛЕТА: Чујем те, Лепи!... Јел то на тебе пуцало?!
- ЛЕПОМИР: (Off)
 Неђу им се жив предати!... Сеђај ме се!
- ВИОЛЕТА.: Ођу, Лепи, ођу! Сеђађу те се све док не нађем другог и још мало преко тога!... Да си ми бар направио дете за успомену!

Одмах се зађим зачује канонада ђуцњева. А онда ођеђ завлада ђишина. Пауза.

- ВИОЛЕТА: Лепомире...! Лепомире...!
(Тишина. Нико се не одазива. Она немоћно седне на клуџу, скуџи се)
Убише ми га. Еј, Лепомире... Еј, мој Лепи и несрећни...
- ВИТОМИР (Седне њоред ње)
Па и он је убио своју жену.
- ВИОЛЕТА: Јесте, ал то је учинио због мене.
(Пауза)
Никад то више из љубави према мени нико неће учинити, нисам ја више те среће.
- ВИТОМИР: Ја нећу, али ћу те зато и даље волети.
- ВИОЛЕТА: Знам.
- ВИТОМИР: И наша деца.
- ВИОЛЕТА: Знам, знам... Ал како ћу ја вас волети?
- ГОСПОДИН: (Дубоко уздахне)
- ВИОЛЕТА: Шта је сад па вама?
- ГОСПОДИН: Молим?
- ВИОЛЕТА: Шта ми ту уздишете ко неки крпељ?
- ГОСПОДИН: Један човек мање, то и није нека штета. Мада нам га је свима жао. Нарочито у касним поподневним сатима кад притисне пустош и ...
- ВИОЛЕТА: Ма, ћути ту, молим те, згадио си ми се! Обојица сте ми се згадили, ако баш оћете да знате! Шупци једни!
- Сви ћуће. Нејомично седе.*
- Долази Човек.*
- ЧОВЕК: Ја заборавио кишобран. То ми се досад још никад није десило, чуди ме да ме нико није опоменуо. Моје поштовање, господине.
(Пружи Госпoдину руку, овај је љрихваџи)
Дуго се нисмо видели, зар не?
- ГОСПОДИН: Драго ми је што смо се упознали.
- ЧОВЕК: Боље никад него икад, али сад шта је ту је. Кад ти све излазе затворе мораш да се помириш са судбином коју су ти други скројили.
(Пружи руку Виолеџи)
Моје саучешће, госпођо.

- ВИОЛЕТА: Фала вам. Од срца. Осећам се тужно у пизду материну. Ко и свака удовица, мада ми званично није био муж. Дал би било мудро да купим црнину?
- ЧОВЕК: Не могу да вам га вратим, али још сте млади, још ће вас веће несреће стизати у животу, још ћете много вољених људи изгубити. Што, наравно, никоме неће сметати, неће то ни запазити.
(Пружи руку и Вићомиру)
Господине. Да ли се ми познајемо?
- ВИТОМИР: (Прихватају руку)
Драго ми је. Ја сам Витомир. Муж.
- ЧОВЕК: И вама дугујем саучешће. Није лако изгубити жениног швалера. Свеједно, сумњам да ћемо јесен дочекати, а дугој топлој зими се не треба ни надати. Чак нас се и она одрекла, хиљаде година су јој за то биле потребне, толико се узалуд надала да ћемо постати бољи.
(Узме кишобран, ња оћет Вићомиру)
Дозвољавате?
- ВИТОМИР: Шта да вам дозволим? Па ја вам, господине, ништа и не браним. Зар вам ја личим на таквог човека? Питајте моју Виолету каква сам ја добричина...
- ЧОВЕК: Мислио сам...
- ВИТОМИР: Шта сте мислили? Реците ми! Шта!?
- ЧОВЕК: (Показује на клупу)
- ВИТОМИР: А, то...! Оћете да седнете, јел да? Па што одма не кажете...?
(Помакне се)
Изволте. Седите.
- ЧОВЕК: Хвала.
- ВИТОМИР. Ма, нема на чему, шта вам је... Па ова клупа, ако баш оћете, и није моја.
- ЧОВЕК: Врло сте љубазни.
(Седне. Подигне кишобран изнад главе)

Једно време сви нећомично седе и ћуће.

Виолетта пригушено уздахне, ња из ѿорбице извади онај сендвич. Одвије ѡаирицају салвеиу, зжужва је и баци, загризе сендвич.

Госїодин, їпрудећи се да буде шїо неїриметїнији, на їрсїима, узме зџужвану салвейцу, однесе је до корїе за оїїаїке. Баци је у њу, враїи се, седне.

Тишина. Сви укочено ћуїе. Виолеїа жваће.

Враћа се онај Полицајац. Сада мирно, без журбе, задовољан. Усїуїї ѓура їишїїољ у фуїролу їод мишком.

ПОЛИЦАЈАЦ: (Сїане, окрене се, викне їрема клозеїцу)

Оставите га ту, само моторолом јавите онима из мртва-
чнице да га покупе, да не смета деци, а ви пожурите у ону
исту кафану, да наставимо са ручком...! Не тамо, коњу
један, не тим путем, него лево...! Тамо, тамо, јесте!...

(Доїїера сако и мирно, не осврћући се на људе са клуїе,
одлази)

Пауза. Виолеїа, Виїомир, Госїодин и Човек и даље неїомично седе и
зуре исїред себе. Виолеїа безвољно жваће сендвич.

ЧОВЕК: Тако вам је то.

(Пауза)

А можда и није тако.

(Пауза)

Можда је сасвим другачије.

(Пауза)

У сваком случају, кише још дуго неће бити...

(Склоїи свој кишобран)

Она исїа лойїа се їоново докоїрља до клуїе.

Они се їуїїо заїиље у њу.

А онда се, неѓде из даљине, їоїїмуло, зачује ѓрмљавина...

Или је їїо неко у обљижњем клозеїцу коначно їовукао коноїац на водо-
коїїлићу...?

Јебем ли ѓа.

СВРШЕТАК